

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, Gölcük Metal fabrikalarından; Çorlu Coca Cola, Cargill, Migros Depo, Gıda ve turizm işçilerinden Haberler

Sayfa: 2-4

Nisan 2019 / Sayı: 115

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

EYT'LİLER, STAJ VE ÇIRAKLIK MAĞDURLARI, EMEKLİLER, İŞSİZLER, KAMU EMEKÇİLERİ, SENDİKALI-SENDİKASIZ, MAVİ-BEYAZ YAKALI, KADROLU-TAŞERON, YERLİ-GÖÇMEN İŞÇİLER

BİRLEŞİN!

Türkiye'nin geleceğinin fabrikalarda, iş yerlerinde, emekçi mahallelerinde, mücadele meydanlarında belirleneceği bir döneme girilmiştir

Erdoğan ve kurmayları, medya ile beraber 31 Mart akşamından itibaren ağız birliği etmiş aynı şeyi söylüyor: "Seçimler bitmiş, kesintisiz reform süreci başlayacakmış." Nedir bu reformlar? Eğer bu reform dediğiniz halk için iyi ve yararlı şeyler ise neden seçimlerden önce yapmadınız?

İşin gerçeği ise şu: Ekonomik krizi işçi sınıfına ve emekçi halka ödetmek için büyük bir saldırı planlıyorlar. Saldırı paketi içindeki emek piyasası reformunda işçilerin kıdem tazminatı hakkının kaldırılarak fona devredilmesi var. Hem sürekli çıkışlar ve yedek işsizler ordusunun kabarması dolayısıyla ücretler düşecek hem de işsizlik sigortası fonundan sonra kıdem fonu da patronların yağmasına açılacak.

Kamu reformu ile kamu çalışanlarının iş güvencesinin kaldırılması da gündemde. Mali

reform, devletin halka daha az harcayıp halktan daha fazla vergi toplamak ve tüm kaynakları uluslararası tefecilere faiz ödemeye ayırmak anlamına gelen bütçe disiplini içeriyor. EYT'lilerin gasp edilen haklarını ödemeyen iktidarın en büyük gerekçesinin bütçe disiplini olduğunu hatırlayalım.

EYT'lilerin haklarını vermek şöyle dursun sosyal güvenliği tamamen bitirecek ve özel sigortacılığı hâkim kılacak yeni bir sosyal güvenlik reformu hazırlıyorlar. Zorunlu BES adı altındaki bireysel emeklilik soygunu bunun ilk adımıydı.

Sakarya Tank Palet fabrikasının özelleştirilmesi sadece başlangıç. Varlık Fonu ile tüm kamu varlıklarını şimdiden ipotek altına almaya başladılar. Uluslararası tefecilere borçlar ödenmediğinde hepsinin elden gitmesi söz konusu.

Bu reformların neden seçim sonrasına bırakıldığı açık değil mi?

Seçimler geride kaldı ama sermaye tek bir dakika bile kaybetmek istemiyor. Yerel seçimlerde Erdoğan ve AKP'nin büyükşehirleri kaybetmesi onu durdurmuyacak. Seçimlerin sonucunda büyükşehir rantını bir süre boyunca bir patron partisi yerine diğerinin müteahhitleri yağmalayacak. İşçi sınıfına ise birlikte saldırı olacaklar. CHP lideri Kılıçdaroğlu seçim gecesinde bundan sonra öncelik ekonomi diyerek kendilerinin hazırladığı 13 maddelik ekonomi programına işaret etti. CHP'nin programının özünün iktidarından hiçbir farkı yok. CHP de uluslararası sermayeye güven vermesini ve ne olursa olsun bütçe disiplininin taviz verilmemesini istiyor.

Seçimlerde sanki birbirine

düşmanmış gibi görünen, halkı ise birbirine karşı kıskırtan bu partiler, büyük patronlar kulübü TÜSİAD'ın çatısı altında birleşiyorlar. Her ikisinin de ekonomi politikasını, seçim akşamı saat beşte açıklanan TÜSİAD muhtırası belirliyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin de bu sermaye saldırısı karşısında kaybedecekleri tek dakika bile yoktur. Yarından tezi yok, işçi sınıfının tüm güçlerini birleştirmek için kollar sıvanmalıdır. Türkiye'nin geleceğinin seçim sandıklarında değil fabrikalarda, iş yerlerinde, emekçi mahallelerinde, mücadele meydanlarında belirleneceği bir döneme girilmiştir.

Bu mücadeleyi kazanmak için işçi sınıfı ve emekçi halkın birliğini sağlamak zorunludur. 1 Mayıs meydanlarında bu birliği göstermeliyiz. Türk-İş'i, DİSK'i ve tüm diğer sendikaları işçilerin

sesine kulak vermeye ve sermaye saldırısına karşı meydanlarda güç birliği yapmaya çağırıyoruz. Sendikalar da yetmez. En son yüz binlerce EYT'linin Maltepe mitinginde olduğu gibi ayrı gayrı demeden ortak hak ve menfaatlerimiz için omuz omuza vermek zorundayız. Tank fabrikası işçilerinin mücadelesi hepimizindir.

MESS'e karşı metal işçilerinin, Tüpraş'ta Koç-Shell'e karşı petro-kimya işçilerinin, tekstil işçilerinin, kamu işçilerinin toplu sözleşme mücadelesinde sadece bu sektörlerin değil tüm işçi sınıfının kaderi belirlenecektir. Ayrı gayrı yok Birleşik İşçi Cephesi demenin zamanıdır.

Sahip çıkmamız gereken alın terimiz, korumamız gereken haklarımız, patronun-tefecinin-emperyalistin zincirlerinden kurtarmamız gereken bir ülkemiz var!

#EYT'linin oy gücü ve üretimden gelen gücü

6

31 Mart yerel seçimlerinin ardından

8

Filistin Toprak Günü: Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

11

Cezayir: Buteflika defoldu gitti!

13

Belgrad'da uluslararası etkinlik: NATO'ya geçit yok!

15

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Umut da gelecek de bizim elimizde

Tofaş'ta seçimler sonrasında ne olacağı belirsiz. İkili vardiya geçilip geçilmeyeceği hala belli değil. ÖTV indirimi üç ay daha uzatıldı. Bu sebeple belirsizlik devam ediyor. Yönetimden de konuya ilişkin bir açıklama yapılmıyor. Türk Metal Sendikası ise kendi içinde savaş veriyor. Seçim olmadan atama ile şube başkanı değişiyor. Şube başkanının seçtiği temsilcilerin de birkaçı Tofaş yönetiminden geçemiyor. Seçilen daha doğrusu atanan temsilciler iki ay sonra değişiyor. Tofaş'ta Türk Metal temsilcileri kimlerdir, bilen, duyan yok. Kafalarına göre atıyor, kafalarına göre görevden alıyorlar. Gövde bölümünde neredeyse yılbaşından beri temsilci gören olmadı. Ne iş yaptıkları belirsiz. Görevden alınanlarla, yeni temsilci olanlar birbirlerine hakaret etmek, iftira atmak, her türlü hile hurda, dalkavukluk yani

tipik Türk Metal Sendikası içinde ne varsa hepsini yapıyorlar. Eylül ayındaki toplu sözleşmeyi düşünürsek, işçinin yararına ve güvencesine ortada olan hiç bir iş yok. Tek bildikleri işçileri alıp üç günlüğüne Ankara'ya otele tatile götürmek. Zaten bir kere giden o ortamı görünce ne bir daha gitmek istiyor, ne de sendikaya güveni kalıyor.

Önümüzde bir seçim var. Seçimin sonuçlarının işçilerin ve emekçilerin hayatında bir değişiklik yaratmayacağı, derdine derman olamayacağı aşikar. Fakat Tofaş'taki genel havadan bahsetmek gerekirse, EYT için olumlu sonuç bekleyenlerin yanı sıra umudu kesmiş olanlar da var. Tofaş açısından bakılırsa, AKP Bursa'da kaybedecek gibi görünüyor. Ancak ekonomik kriz, ülkenin ve işçilerin asıl gündemini oluşturan konu. Kimse bu kriz ortamında işten çıkarılmak istemiyor. Bu nedenle hakları gasp edilse bile sesini çıkarmıyor. Seçim sonrası süreçten umut bekliyor. Halbuki mücadele etse kazanacağını da biliyor ama kendi gücüne güvenmiyor. Yapılan en büyük hatalardan biri de siyasetçilerin söylediklerini söylüyorlar ve bir süre sonra kendi söylemlerinin olduğunu düşünüp, sahipleniyorlar. Aynı bantta çalışan, aynı işi yapan iki kişi, iki farklı partinin söylediklerini savunuyor, birbirleriyle tartışıyorlar. Biri diğerine hain, diğeri öbürüne koyun diyor. Bir gerçek var ki ikisi de köle gibi çalıştırılıyorlar, ikisinin de hakkı yeniyor, ikisi de insanca muamele görmüyor. Siyasetçiler, politikacılar ve sarı sendikalar işçileri ve emekçileri ayrıştırıyorlar. Bu her zaman böyle olmuştur. Onların söylemleri bizim söylemlerimiz değildir. Durum bizi sömürmeye geldiğinde dinimizi, dilimizi, kökenimizi, tuttuğumuz takımı, hangi partiye oy verdiğimizizi ayırt etmeksizin bizi sömürüyorlar. Bu sebeple bizim söylemimiz yalnızca birlikten, birleşmekten yana olmalıdır. Birleşmekten ve mücadele etmekten başka yolumuz yoktur. Kendi kaderimizi başkalarının elinde aramaktan, hele ki bizi sömürmek için hiçbir fırsatı kaçırmayanlarda aramaktan bir an evvel vazgeçmeliyiz. Unutmayalım; umut da, gelecek de bizim elimizde.

Bursa Akwell'den bir metal işçisi

Bir parmak bal değil, hakkımız olanı istiyoruz

Geçenlerde fabrikamızda işçileri motive etmek amacıyla düzenlenen bir akşam eğlencesi yapıldı. Yapılan bu eğlenceye binlerce lira harcayan patron bizim bu eğlenceler sayesinde daha iyi çalışacağımızı düşünüyor. Ama durum aslında patronun düşündüğü gibi değil. Günden güne artan hayat pahalılığında her gün alım gücümüz düşerken, her günümüz bir değerinden daha kötü geçerken yılda sadece bir gün yapılan eğlenceler bizim moralimizi yerine getirmiyor. Bizim talebimiz patronların bizi eğlendirmesi değil. Bize hakkımız olan ücreti ödemeleridir. Biz işçiler ve emekçiler çocuklarımızı nasıl okuturuz, faturalarımızı nasıl ödeniriz diye düşünürken patronlar eğlence yapalım motivasyonları artsın, daha verimli çalışanlar derdinde. Patronlar bu yıl verilen asgari ücret zammının çok iyi olduğunu düşünüyor. Ama unuttukları bir şey var. Hayat günden güne gittikçe pahalılaşıyor. Sene başın-

da bize verilen zam daha zammı verdikleri ay bitmeden pul oldu.

Bugün yapmamız gereken çalıştığımız fabrikada hakkımızı almak için birlik olmaktır. Birlik olup sendikalaşmalıyız. Sadece sendikalaşmakla kalmayıp işçinin yani bizim hakkımızı savunması için sendikayı da kontrol etmeliyiz. Patronlar ve onların yancıları işçinin ve emekçinin hakkını savunmaz. Bizim hakkımızı ancak biz ve bizim örgütlediğimiz, sahip çıktığımız ve kontrol ettiğimiz sendika savunabilir. Bulduğumuz iş yerine örgütlenip sendika getirmeliyiz ki daha iyi şartlar altında çalışabilelim. Bizim tabi ki motivasyona ihtiyacımız var. Ama biz ancak o motivasyonu hakkımızı aldığımızda kazanabiliriz. Olmaz ya da olamaz diye bir şey yoktur. İşçiler ve emekçiler el ele verdiği süreçte her türlü zorbalığın üstesinden gelirler ve sadece bugün bulunduğumuz fabrikada değil tüm ülkede bu birliği sağlamalıyız.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İşçiler ve emekçiler olarak her şeyin en iyisini hak ediyoruz!

Geçtiğimiz hafta 16.00-24.00 vardiyasında yaklaşık 80 arkadaşımız yemekhanedeki yemeklerden dolayı gıda zehirlenmesi yaşadı. Hastaneye kaldırılan arkadaşlar tedavi edildikten sonra serum takılıp taburcu edildi. Uzun zamandan beri yemeklerdeki şikâyetlerimizi yönetime ve sendikaya ilettik. Her gün yemek yedikten sonra bir çok arkadaş yemeklerden dolayı mide de yanma hissi, mide bulanması vb. sağlık sorunları yaşıyor. Yediğimiz yemekten tat alamıyoruz. Yaşadığımız rahatsızlıktan dolayı çalışırken zorluk çekiyoruz. Uzun saatler boyunca, geceli gündüzlü vardiyalarla çalışıyoruz. Bu kadar uzun ve yorucu biçimde çalışırken düzgün, kaliteli, beslenmeyi bekleriz. Yaşadığımız bu sıkıntının peşini bırakmayacağız. Yemeklerin kaliteli ve sağlıklı olması için de mücadele edeceğiz.

Bir başka gündem ise Oyak Renault kuruluşunun 50. yılı-

na giriyoruz. 7 Nisan'da 50. yıl etkinliği yapılacak. Yönetimin açıklamasına göre etkinliğe şarkıcı Hadise'nin geleceği açıklandı. Etkinlikte sürpriz hediyeler verileceği ve çekiliş yapılacağını da söylediler. Eski kuruluş kutlamalarında yönetim tüm işçilere hediye dağıtmıştı. Bu kutlama içinde beklentimiz aynı ancak net olma-

yan son bilgiye göre bir kaç tane hediyein çekilişle dağıtılacağı söylentisi var. Bu durum fabrikada sıkıntı yarattı. Birçok arkadaş herkese hediyein verilmesi düşüncesinde olduğu için etkinliğe gitmememe kararı verildi. Oyak Renault'yu bu günlere getiren biziz ne istesek azdır. İşçiler olarak her şeyin en iyisini hak ediyoruz.

Arçelik Çerkezköy televizyon fabrikasından bir kadın işçi

En büyük derdimiz ekmek, en büyük kazancımız emektir!

İşçi sınıfının en büyük derdi ekmek. En büyük kazancı emektir. Ellerimizle, avuçlarımızla gıdım gıdım topladığımız emeğimizi (kıdem tazminatını) ve bir çok hakkımızı çalmaya çalışıyorlar, birçoğunu da çaldılar. Mevcut sistemde kıdem tazminatının miktarı, işçinin çalıştığı her yıl başına en az 30 günlük giydirilmiş brüt ücrettir. Yani bizim zor şartlarda saatlerce çalışıp kazandığımızı dakikalar içinde elimizden alıp, saatlerce harcadığımız alın terimizi görmezden gelip bizi kapının önüne koyabilme hakkını kendilerinde bulabilecekleri anlamına geliyor. Bunu bazen devamsızlıklarımızı bahane ederek bazen tutanakla bazen savunmayla bazen ücretli veya ücretsiz izinlerle korkutarak yapmaya çalışacaklar. Bazen uzun saatler çalıştırarak ba-

zen de bir bölümden diğerine sürek yapacaklar. Bize bunları yapma hakkını zaten kendinde bulan patronlar kıdem tazminatını kaldırarak bu bahanelerini daha sık ve kolay öne sürüp bir çok işçiyi işten çıkarılmayı planlıyor. Kıdem tazminatı biz işçilerin güvencesidir! Unutmamalıyız! Kıdem tazminatını mücadele ederek kazandık ve kazandığımız bu hakkı mücadele ederek korumalıyız, iyileştirmeliyiz. Bunu bildikleri ve tepkimizden korktukları için fon sistemini ortaya atıyorlar. Kıdem tazminatımızı bu sistemle kemire kemire en sonunda ortadan kaldırmayı planlıyorlar. Ama hep unuttukları bir şey var. Biz yaşam kavgası içinde her geçen gün çınar ağacı gibi büyürken onlar bataklıklarında yüzeye çıkmak için çırpındıkça daha da batıyorlar!

Metal fabrikalarından haberler

Gebze Arçelik-LG klima fabrikasından bir işçi

TİS masasına yumruğu biz vuralım

Önceki senelerde Ohal var yapamazsınız, edemezsiniz, grev yasak, eylem yasak diyerek tüm örgütlülüğümüzü ve mücadelemizi kırmaya çalışan patronlar şuan kriz var diyerek saldırıyor. 2019 yılı bizimde içinde bulunduğumuz birçok fabrika ve işkolunda sözleşme dönemi demek. Patronların programı belli krizin yükünü bizim sırtımıza yüklemek istiyorlar. Daha ağır çalışma şartları, daha düşük ücret, kıdem tazminatının gaspı, işsizlik fonunun daha fazla yağmalanması, işsizlik tehdidi tüm işçi düşmanı talepler bu programda.

Onlar tüm planlarını yapmış. Bizlerde boş durmamalıyız. TİS masasına patronlar değil bizler yumruğumuzu vuralım. Krizin faturasını üzerimize yıkmak isteyen patronlara karşı şimdiden örgütlenmeye başlamalıyız, tüm işçi arkadaşlarımız ile konuşup ortak talepler belirleyelim. Bu talepleri en güçlü şekilde savunalım. Enflasyon oranları ortadayken, pazar fiyatları

ortadayken önümüzdeki TİS sürecine ne kadar örgütlü girsek o kadar güçlü oluruz, birliğimizi ve kararlılığımızı ne kadar büyütürsek kazanımlarımız bir o kadar artar.

Ben sendikaliyim bana bir şey olmaz, sendika halleder sözlerini bir kenara bırakalım. Arçelik -LG işçileri ayağa kalktıklarında, polis zoruyla patron ve Türk Metal işbirliği ile fabrikadan atıldı. Bu sendika mı masada senin hakkını sonuna kadar savunacak işçi kardeş? Patronlara ne kadar korku veriyorsak sendikayı bir o kadar denetleyelim, sendikaya da korku verelim.

Gücümüz, örgütlülüğümüz sadece sendikalı olmaktan değil birliğimizden gelmeli. Talepler etrafında birlik olalım, geri adımlar değil onlar atsın. Arçelik - LG'nin Yıllık kâr oranları ortada, koç holdingin kâr oranları ortada, tüm yükü bizim sırtımıza vurmak istiyorlar. Krizin yükünü sırtlanmaya değil, eylemlere, grevlere hazır olalım.

Gölcük'ten bir metal işçisi

Kurtuluşumuz Birleşik İşçi Cephesindedir!

Merhaba ben Kocaeli'nde Ford Otosan'a yakıt tankı üreten bir fabrikada vardiyalı olarak çalışan bir işçiyim. 16 gün boyunca gece vardiyasında çalışmak zorunda bırakılıp, sosyal hayatımın elimden alınmasının yanında yaşadığım şehirden dolayı soluduğum her havanın beni kansere bir adım daha yaklaştırdığını bile bile 65 yaşında emekli olmaya zorlanıyorum.

TÜİK verilerine göre Kocaeli'nde solunan havada ölüm yapılan günlerin üçte ikisinde kanserojen madde bulunduğu tespit edilmiş. Yine TÜİK ve ILO verilerine göre Türkiye'de işçiler yasal çalışma saatlerinin dışında ortalama 8 saat daha fazla çalıştırılıyorlar. Haftalık tatil gününün belli olmaması Dünya Sağlık Örgütü'ne göre işçi sağlığını olumsuz yönde etkileyen bir faktör. Bütün bu olumsuz verilere rağmen hükümet bize 65 yaşında emekli olun diyor. Biz de hükümete soralım bu çalış-

ma şartlarında, bu yaşam koşullarında 65 yaşında nasıl emekli olalım?

Peki patronlar ve iktidar her gün kazanılmış haklarımızı gasp etmeye çalışırken biz ne yapmalıyız? Sorunlarımız bu ka-

dar ortak ve can alıcıyken türlü oyunlarla bizi 99 parçaya bölen patronlara karşı bir olmalıyız. Birlik olmanın yolu da birleşik bir işçi cephesi kurmaktır. Arkadaşlar, bizim kurtuluşumuz Birleşik İşçi Cephesindedir!

Fabrikalardan haberler

İzmir'den bir gıda işçisi

Güzel günler işçilerin elleriyle gelecek

Merhaba dostlar. Ekonomik kriz canımıza okumaya devam ediyor. Et girmeyen sofralarımıza artık sebze de giremez oldu. Her şey ateş pahası. İki bibere 1 lira, bir kilo patatese 5 lira verdiğimiz bir krizin pençesindeyiz. Seçim propagandası olarak tanzim satış noktaları kuruldu, orada oluşan kuyruğa "varlık" kuyruğu dendi. O kuyruk yoksullukla savaşan bir halkın en açık göstergesidir oysa. Şimdi seçimden sonra da durumlar farklı olmayacak. İktidar partisinden tutun da en radikal muhalefet partilerine kadar; kimsenin gündeminde ekonomik kriz yok, işsizlik yok, bunlara çözüm olabilecek hiçbir şey söylenmedi. Yoksulluğun pençesinde yaşamaya çalışan bizlere bu patron seviciler çare olamaz. Krizi bahane

eden patronlar, her gün işten kovmak tehdidi ile bize baskı uyguluyorlar. 8 saat çalışma günümüzü 12-14 saatlere çıkardılar. Sesimizi çıkardığımız anda da nankör olmak ile suçluyorlar. Bize iş vererek hayır yaptıklarını düşünen bu alçak patronlar bizim emeğimiz üzerinden zenginleştiklerini unutuyorlar. Belediye başkanları değişir, meclis üyeleri değişir fakat biz işçilerin dertleri hep aynı kalır. Daha iyi koşullarda çalışabilmek, işsizliği ortadan kaldırmak patron partilerinin yapacağı bir iş değil, ancak ve ancak bizim ellerimizde olan bir iş. Bunun için iş yerlerimizde iş arkadaşlarımıza, mahallemizde komşumuza, ailemize, arkadaşlarımıza; patronlara karşı tek değil birlikte karşı durmamız gerektiğini anlatmalıyız. Sendikalı olmayı anlatmalı, sendikayı denetlememiz gerektiğini anlatmalıyız. Patronlara ve patron sevicilerle karşı eğer tek başımıza durursak, onlar için ancak ufak bir pürüz oluruz. Fakat örgütlenip bir arada durursak o zaman onların başını eğerez ve gün gelir o başı da ezeriz!

Çorlu Coca Cola'dan bir işçi

EYT'lilerin kazanması hepimizin kazanması

Memleket gündeminde başı çekenlerden bir tanesi emeklilikte yaşa takılanlar. Sınava giren bir öğrencinin not hesaplaması gibi fabrikalarda yaş ve prim hesaplamaları havalarda uçuyor. Benim sgk girişim hesabı katıldığı zaman mezarda emekli olacağım kesin. Bunun yanında sürekli olarak hükümet çeşitli şekillerde, bizim alın terimizle yıllarca ödediğimiz primleri ödemeye gücü yetmediğinden bahsedip duruyor. İşsizliğin gittikçe arttığı bu dönemde İşkur'a başvuranların sayısı arttıkça artıyor. Stadyumlar bile başvuruları kabul edemeyecek kadar doluyor. Aynı İşkur, devletin teşvik aracı gibi işçilere simsarlık yapıyor. Ama bu bildiğimiz simsarlığın tam tersi yönde. Simsar komisyon alır bunlar sermayeye komisyon (teşvik) veriyor. Bu teşviklerden bir tanesi de İşkur üzerinden giren işçilerin maaşlarının ciddi bir kısmının devlet tarafından

karşılanması. Bu oran şirketten şirkete değişiklik göstermekle birlikte, işçinin sigorta ücretini devletin karşılamasına kadar vardı. Ama bu sigorta primlerini diğer primlerden ayıran bir çok özelliğinin yanında en önemlisi emeklilik priminden sayılmaması ve sadece sağlıkta geçerli olması. Bu yönüyle lise stajyerinin sağlık sigortası yapılmasından farkı yok. Her

iki durumda da emeğimiz sömürülüyor. Ama bu sefer prim üzerinden... Anlayacağınız sermayeye kalsa bırakın emeklilikte yaşa takılanları, çalışan hiç kimseyi emekli yapmayacak. Dolayısıyla EYT'lilerin mücadelesi bizim mücadelemiz oluyor. EYT'lilerin kazanması sadece büyüklerimizin kazanması değil, hepimizin kazanması demek.

Fabrikalardan haberler

İstanbul'dan bir turizm işçisi

İnsanca bir yaşam için sendikaya üye olmalı, sahip çıkmalı, denetlemeliyiz

Merhaba bir turizm işçisi olarak yazıyorum. Sendikal geçmişi olan her insanın arasında geçmiş olan bir diyalog vardır ki buna bir çoğumuz denk gelmiştir. Sendikaya üye oldum hiçbir şey değişmedi, sendika patronla anlaşılıyor, sendikalar işçinin parasını yemek için var veya başarılı bir faaliyet ile iş güvencemizi sağladık, gelirimiz arttı, iyi ki sendikalıyız diyen de var kafası karışık olup sendikalı-sendikasız arasındaki farkı merak edip sorgulayan da var.

Her şeyden önce şunu bilmek gerekir, eğer biz işçiler var isek, sendikaya üye olup sahip çıkıp denetlersek sendikamızın yaptıklarından yüzümüz kızarmaz ve bunu rutin bir şekilde yaparak olası bütün tehlikeleri bertaraf edebiliriz.

Geçmiş dönemlerde bir sürü otelde, fabrikada ve geniş anlamda işletmelerde sendikal mücadele verildiği, sadece örgütlenmeyi ciddiye alıp komitelerini kurarak ve eğitim-

lerini alan her işçi emeğinin karşılığını geleceğini kurtararak kazanmıştır. Kabaca anlatmak gerekirse; DİSK ve TÜRK-İŞ sendikalı ile sendikasız işçi arasındaki farkı %40 olarak açıklamıştı yani bu da 2020 lira olan bir asgari ücretli işçinin maaşının en az 2820 lira olacağını gösteriyor tabi bu maaş artabilir de (yakacak yardımı, gıda yardımı, bonus, ikramiye vb). Burada herşey biz işçinin elinde, bu örgütlenmenin ne kadar sağlam temeller üzerinde olduğu ve elinizin ne kadar güçlü olduğuyla alakalı bir durum.

Çalışma sürelerinin kölelikten farklı olması için, insanca bir yaşam hakkımız için, sosyal güvenlik haklarımız için, herkesin eşit işe eşit ücret alması için ve gelecek kaygımızın olmaması için sendikalı olmalıyız. Hayatımız, geleceğimiz ve onurlu bir yaşam için emek isteyen bu işi çalıştığımız işletmelerimizde kuracağımız komiteler ile başarabiliriz.

Gebze'den bir işçi

Taşeron şirketler sırtlan gibi çevremizde bekliyor

Merhaba. Ben Gebze'de yaşayan bir işçiyim. Mart ayının ilk haftasında Rossman adlı bir lojistik şirkete taşeron işçi olarak girdim. Girdikten 2 hafta sonra işe gitmek için evden çıktığımda apartmanın merdivenlerinden düştüm bunun sonucunda kolum morardı. Sağlık ocağına gittiğimde doktor kolumda çatlak olduğu şüphesiyle hastaneye sevk etti. İş yerini arayıp başıma gelen olayı özetlediğimde gelmem gerek olmadığını istirahat etmem gerektiğini söylediler. Ben de rapor alıp eve geri gittim ertesi gün ise insan kaynakları denilen işçi düşmanı departman beni arayarak işime son verildiğini söyledi. Buradan anlaşıldığı gibi taşeron işçisi bu taşeron düzeninde ömür boyu sağ-

lıklı bir şekilde çalışamaz, hem ikiyüzlü davranıyorlar hem de ekmeğimizle diledikleri gibi oynuyorlar.

Sendikalı işçiler kriz döneminde nasıl daha fazla sendikalarına sahip çıkmalıysa, biz taşeron baktığına düşen işçilerse birleşmeli ve sistemli bir mücadeleye başlamalıyız çünkü kriz dönemlerinde bizlere sadece işten atmalarla, maaşların düşürülmesiyle değil taşeronu daha fazla yaygınlaştırıp ellerine düşme tehdidiyle de saldırıyorlar. Sırtlan gibi çevremizde bekleyen taşeron şirketlerine, özel istihdam bürolarına karşı ses çıkarmalı ve örgütlenmeliyiz aksi takdirde benim başıma geldiği gibi sakat çalıştırmayı isteyecek kadar aşağılık olacaklar.

Bursa'dan Migros depo işçisi

Krizin faturası patronlara

Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz en alt tabaka olarak görülen yine işçi ve emekçilere mal ediliyor. Devleti yönetenler işçi ve emekçilere vereceği açıklık sınırının 30 lira üstü asgari ücret için aylarca tartışırken devletin başındakiler ise yıllarca çalışan ve yaş yüzünden emekli olamayan işçileri devletin kasasına zarar olur diyor. Yıllarca sömürülen işçiler devlet kasasına zarar olurken patronlar ise tam tersine gün ve gün devlet kasasından geçinmeye devam ediyorlar. Hatta sadece devlet kasasından da değil yıllarca bizim sırtımızdan oluşturulan fonları da yağmalamayı ihmal etmiyorlar. Atasözü der ki "Tok açın halinden anlamaz." Evet patronlar

ve onların temsilcileri bizim halimizden anlamıyor. Onlar Süleyman sofraları kurarken biz hergün eve bir poşet daha az dönüyoruz. Ülkede kriz yokken hepimiz bir aile kardeşken kriz çıktığında üvey evlat muamelesi görüyoruz. Sanki krizi onlar değil biz yaratmışız gibi gelen krizin faturası biz işçi ve emekçilere kesiliyor. Krizin faturasını ödememek için mücadele etmemiz şart, biz bir aileyiz yalanına artık kanmıyoruz. Bizim ailemiz, kardeşimiz bizim gibi işçi ve emekçilerdir. Sadece biz birlik olduğumuzda bu yapılanlara karşı güçlü bir mücadele edebiliriz. Patronların cephesine karşı hep beraber birleşik işçi cephesini kurarak mücadele edebiliriz.

Tek Gıda İş'ten Suat Karlıkaya ve Cargill direnişinden işçiler

İlk günden 365. güne mücadeleye işçi dostlarıyla hep birlikte

Cargill direnişi bugün itibarı ile 347. gününde. 17 Nisan tarihinde kota düşmesini sebep göstererek işten çıkarılan 14 işçi sığağa, yağmura, kara soğuğa aldırış etmeden kararlı bir şekilde yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Biz direniş yoluna çıktığımız gün sadece kendimiz için bu yola çıktık ancak bugün bütün işçi sınıfının sorumluluğu altında yolumuza devam ediyoruz. Çünkü siz emek dostlarının ziyaret ve destekleriniz bize yeni bir ufuk açtı. Mücadelenin önemini anladık. Kazanılan kadar da bu yoldan dönmeye niyetimiz yok.

Cargill direnişinin siz emek dostlarına daha çok ihtiyacı var artık. Biz işçiler siz dostlarımızı

yanımızda gördükçe zafere olan inancımız artıyor.

Bizlerin davaları da görülme-ye başladı. Bir tarafta direnişimiz devam ederken bir taraftan da hukuki olarak haklarımız için mücadelemiz devam ediyor.

Bizler Cargill direnişçileri olarak diyoruz ki bizim direnişimizin adı Cargill direnişi ancak biz bütün işçi sınıfı adına mücadeleye ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki biz kazandığımızda başka fabrikalarda makinaları başında çalışan emeği sömürülen bütün işçilere umut ışığı olacağız. Diyecekler ki Cargill işçisi gibi mücadele edebilirsek biz de kazanabiliriz.

Yolumuza vazgeçmeden de-

vam ediyoruz. 17 Nisan 2019 tarihinde direnişimizin 1. yılında Cargill direnişçileri olarak Ataşehir Paladium Towers'da bulunan Cargill genel müdürlüğü önünde sabahtan akşama kadar oturma eylemi gerçekleştireceğiz. Ayrıca aynı gün saat 14:00'te Cargill işverenlerine taleplerimizi tekrar iletme için bir basın açıklaması gerçekleştireceğiz. Tüm emek dostlarımızı basın açıklamamıza bekliyoruz. İşçi sınıfının kazanabilmesinin tek yolu mücadele, mücadeleyi kazanabilmemizin tek yolu birleşebilmemiz.

Selam olsun bütün direnenlere.

30 Mart 2019

Bursa'dan bir turizm işçisi

Patronlar için değil, turizm işçileri için fon!

Deniz, kum, güneş turizmi için yeni bir turizm sezon başlarken kış turizmde çalışan turizm işçileri için bir sezon daha kapanıyor. Turizm patronları ve hükümetin temsilcisi olan ve turizm sektöründeki en büyük tekellerden sayılan ETS tur'un sahibi Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy kış sezonu kapanırken yaz sezonu için bütün televizyonlarda gözükmeye turizmin olduğu her kenti gezmeye başladı. Her yerde ve her kanalda turizm patronları için vaatler vermeye onlar için oluşturduğu fonun ne kadar işlerine yaracağını karlarına kar katacağını anlatmaya devam ediyor. Ama tabi biz turizm işçilerinin haklarını iyileştirecek hiçbir şey yok. Onun yerine kış sezonunda uyguladıkları sömürü planlarını yaz sezonunda nasıl daha fazla geliştirecekleri

çoktan hazırlandı. Gene geçen seneki gibi yeni sezona başlayacak işçileri ne beklediği bugünden bilemek mümkün. Hergün artan ekonomik krizden patronlar ve onun temsilcisi hükümet krizin faturasını biz işçilere çıkarmanın yeni yollarını buluyorlar. Ya da tam tersine hepimizi ilk sanayileşme dönemindeki çalışma koşullarına geri döndürüyorlar. Bugün daha işe başlamadan sigortalarımızdan özel hayatta geçirdiğimiz vakitlerden çalmak üzere bizi işe almayı şart koşuyorlar. Bugün kış sezonunun bitmesiyle işsiz kalacak turizm işçilerinden esirgedikleri fonumuzu bugün işe başlayacak diğer turizm işçilerine 12 saat sigortasız çalışmalarını karşılığında açıklık sınırında bile olmayan miktarlarla maaş olarak ödeyecekler. Sektörde sadece yıllardır çalışan işçileri değil

bugün daha lisesini yeni bitirmiş ya da devam eden öğrencileri bile düşük ücretlerle çalıştırmak için ellerinden gelenleri artlarına koymayı unutmuyorlar. Ama gelin görünki bugün turizmi var eden biz işçiler için değil. Turizmin işçilerinin sırtında kambur olan patronlar için yeni yeni projeler fonlar oluşturuluyor. Biz işçiler dışımızdan tırnağımızdan biriken fonu yazın çalışırken değil kışın işsiz kaldığımızda kullanmak istiyoruz. Hükümetin bizim için yeni bir fon oluşturmasını değil, bugün var olan işsizlik fonunun biz işçilere çalışırken değil biz işsiz kaldığımızda şartsız şurtsuz bize verilmesini istiyoruz. Talebimiz açıktır. Turizm patronları için değil turizm işçileri için işsizlik fonunun kullanılmasını istiyoruz. Bunu da bugün biz çalışırken değil işsiz kaldığımızda istiyoruz.

17 Nisan'da Cargill işçileriyle beraber Paladium Towers önündeyiz

Geçtiğimiz sene 17 Nisan'da nişasta bazlı şeker kotası düşüşü bahane edilerek Bursa Orhangazi Cargill fabrikasında çalışan ve Tek-Gıda İş sendikasında örgütlenen 14 işçi işten çıkarılmıştı. Çıkarıldıkları günden bugüne neredeyse bir yıl geçen işçilerin, "Çocuklar daha iyi yaşasın diye babalar direniyor" sloganıyla bütünleşen mücadeleleri hâlâ fabrika önünde devam ediyor. İşlerini geri almak ve fabrikalarına sendikayı sokmak için yağmur çamur, kar kış demeden, tüm baskılara rağmen direnmeye, mücadele etmeye devam ediyorlar. Direnişteki işçiler, direnişlerini sadece Türkiye'de Cargill yönetimine karşı değil, Amerika'da bulunan

yapılan haksız işten çıkarmaya karşı sessiz kalmayacaklarını, işlerine geri dönene kadar mücadele edecekleri gösteriyorlar.

Cargill işçilerinin direnişleri yalnızca fabrika önünde verilmedi. Mücadeleye güç katmak ve seslerini daha çok duyurabilmek için, Bursa'da, Orhangazi'de, İstanbul Ataşehir'de çeşitli eylemler yaptılar. Bursa'dan İstanbul'a 6 gün süren bir yürüyüş başlatıldı, yürüyüş yapmaları kolluk kuvvetlerince göz altına alınarak engellendi. Tüm engellere rağmen Cargill işçisi yılmadı ve mücadelesine devam etti.

Cargill direnişi 17 Nisan'da tam bir seneyi dolduruyor. İşçiler, direnişlerinin birinci senesinde

Cargill yönetimine karşı da veriyorlar.

Direnişin ilk gününden bugüne her gün fabrika önüne sabah mesaiye başlayan arkadaşlarına günaydın demek ve her akşam mesailerini bitiren arkadaşlarına güle güle demek için fabrika önüne gidiyorlar. Sadece içeride çalışan işçilere değil, Cargill yönetimine de orada olduklarını ve

seslerini Cargill yönetimine duyurmak için İstanbul Ataşehir'de bulunan Paladium Towers önünde olacaklar. Biz de Devrimci İşçi Partisi olarak tüm işçi ve emekçileri direnişteki Cargill işçilerine destek olmak için saat 14.00'da yapılacak basın açıklamasına bekliyoruz. Bu mücadele hepimizin mücadelesidir! Cargill işçisi yalnız değildir!

Kale Kayış'ta fiili grev devam ediyor

Silivri'ye bağlı Çantaköy'de bulunan Kale Kayışları fabrikasındaki işçilerin, ağır çalışma koşullarına, fabrikada artık sıradan bir olay haline gelen kazalara, üretimin işçi sağlığı ve iş güvenliğinin hiçe sayılarak devam etmesine cevabı Türk-İş'e bağlı Petrol İş'te örgütlenmek oldu. 12 Ekim 2018'de çoğunluğu elde eden Petrol-İş'e, Çalışma Bakanlığı yetkiyi verdi. Buna karşılık Kale Kayış yönetimi yetki itirazında bulunup 2 işçiyi işten attı. Bu hareketiyle yetki sürecini uzatmaya çalışan yönetime işçilerin cevabı 6 Mart itibarıyla fiili grev oldu.

Kötü çalışma koşullarına dur demek için fiili greve çıkan işçiler, fabrika önünde mücadelelerini sürdürüyor. Patron fabrikada üretimi, yeni giren az sayıda işçi ve amirler-

le, jandarma koruması altında devam ettirmeye çalışıyor ama grevdeki işçiler kapasitenin %5'ine bile ulaşamadıklarını belirtiyor.

Bugüne kadar üç kişinin iş cinayetinde yaşamını yitirdiği fabrikada parmak kopması gibi yaralanmaların hesabını tutmak mümkün değil. İşçiler patronun sigortasız olarak çok sayıda Suriyeliyi de çalıştırdığını, işçi sağlığını ve iş güvenliğini yok sayan çalışma koşullarının tespiti için Çalışma İl Müdürlüğü'ne başvurduklarında bu işçilerin işten çıkarıldığını ifade ediyor.

Devrimci İşçi Partisi, grevi sıklıkla ziyaret edip 21 Mart günü sabahında da direniş alanında işçilerle birlikte bir kahvaltı düzenledi. Gerçek gazetesinin Mart sayısını bir kez daha işçilere ulaştırdı.

Tank Palet işçilerini şartname değil mücadele korur

İktidara geldiği günden beri kamunun elindeki kurumları bir bir özelleştiren AKP hükümeti Cumhurbaşkanlığı rejiminin imkanlarını kullanarak bir kararname ile son olarak Sakarya'daki Tank Palet fabrikası hakkında özelleştirme kararı verdi. Üstelik ihale süreci daha başlamamışken Tayyip Erdoğan, seçim mitinginde yaptığı bir konuşmada fabrikayı Katar ortaklı BMC şirketine nasıl peşkeş çektiklerini itiraf etti. "Yerli ve milli" kelimelerini ağızdan düşürmeyenler ülkenin savunma sanayisinde kritik öneme sahip bu fabrikanın Katarlılara teslim edilmesinde hiçbir sakınca görmüyorlar!

İktidar, işçilerin haklarına saldırı konusunda Cumhurbaşkanlığı rejiminin kolaylık sağlayacağını düşünse de, işçiler bu işin o kadar da kolay olmayacağını mücadele ederek gösteriyor. Türk Harb-İş sendikasında örgütlü olan işçiler özelleştirme kararının ardından önce yemekhanede ses çıkarma eylemi yaptılar. Daha sonra şehir merkezinde toplanıp "Sakarya uyuma, fabrikana sahip çık!" sloganıyla seslerini duyurmaya çalışan işçiler, ayrıca bir imza kampanyasıyla da Sakarya halkını özelleştirmeye karşı çıkmaya çağırdılar.

19 Ocak günü Sakarya'da 15.000 kişinin katıldığı büyük bir mitingle özelleştirmeye karşı çıkan işçiler, mücadeleyi daha da büyütmek için 16 Mart tarihinde Ankara'da merkezi bir miting yapma kararı aldılar. Fakat mücadelenin ve işçi sınıfının tepkisinin daha da büyüyeceğinden korkan istibdad cephesi, "seçim döneminde bulunulması ve genel güvenlik bakımından uygun olmadığı" gerekçesiyle dört gün kala mitinge izin vermedi.

Özelleştirmenin iptali için mücadeleyi büyüt

Mitingin yasaklanmasının ardından yeni herhangi bir mücadele programı açıklamayan sendika yöneticileri sadece basına demec vermekle yetindiler. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, iktidarın "işçiye bir zarar gelmeyecek" sözlerine "bununla ilgili şartnameyi görmek istiyorum" diyerek cevap vermiş, Türk Harb-İş başkanı Bayram Bozal ise "Şartnamede işçi kardeşlerimizin korunmasına yönelik belli hükümler yoksa biz Başkanlar Kurulumuzu yeniden toplar, üzerimize düşeni yaparız" demiştir. İşçiler özelleştirmeye karşı iktidara geri adım attırmak için mücadeleyi adım adım büyütme yoluna girmişken sendika yöneticilerinin

"şartnameyi görelim" tavrı mücadeleyi büyüten değil, geriletken bir tutumdur.

İhale şartnamesine işçileri koruyacağı iddia edilen hangi madde konulursa konulsun, özelleştirmeden kısa bir süre sonra o maddelerin bir hükmü kalmayacaktır. Bugüne kadar yapılan bütün özelleştirme uygulamaları bunu göstermiştir. Özelleştirmeden sonra patronun ilk işi sendikalaşmayı engellemek ve ardından işçilerin haklarını teker teker ortadan kaldırmak olacaktır. Kaldı ki özelleştirmenin etkileri de hiçbir zaman sadece tek bir fabrikayla ve orada çalışan işçilerle sınırlı kalmaz. Çünkü özelleştirme, patronların işçi sınıfının kazanımlarına karşı topyekün saldırısıdır. Tank Palet işçilerini de şartnamenin maddeleri değil, sadece özelleştirmenin iptal edilmesi ve ancak bunun için yürütülecek mücadeleyi koruyabilir.

Tank Palet'in özelleştirilmesi sadece Harb-İş'e üye olan işçilere yönelik bir saldırı değildir. Bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfına yapılan saldırının sadece bir parçasıdır. Bu yüzden bu özelleştirmeye karşı konfederasyon farkı olmaksızın, sendikalı sendikasız, çalışan işsiz ayrımı yapmadan topyekün mücadele etmeliyiz.

Kahvaltıda söz alan DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, Türkiye'de bir beka sorunu varsa bu sorunun işçilerin beka sorunu, bir varlık yokluk sorunu olduğunu ve Türkiye'nin geleceğini de işçi sınıfının mücadelesinin belirleyeceğini söyledi. Tüm halkı Kale Kayış işçilerinin ve direnen tüm işçi ve emekçilerin mücadelelerine sahip çıkmaya çağırdı. Çünkü

Türkiye'nin geleceği patron partilerinin yalanlarıyla değil işçi sınıfının işgalleri, grevleri, direnişleriyle kurulacağını belirtti. Ayrıca patron partilerinin seçim döneminde bile işçilerin yanına gelmediği, işçilerin sermayeyle mücadeleye giriştiği zaman esas dostunun kim olduğunun ortaya çıktığı üzerine sohbet edildi. Konuşmalarda işçi sınıfının en temel sorunlarının yerel değil,

merkezi olduğu, çözümünün patron partilerinden medet ummak yerine işçi sınıfının birliğinden, birleşik işçi cephesinden geçtiği ifade edildi.

Kale Kayış işçilerinin mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Kale Kayış işçilerinin mücadelesiyle dayanışmaya!

30 Mart 2019

Yılmaz Tan

Kimin bekası?

Ekonomide durgunluğun her geçen gün derinleştiği koşullarda ülkede yerel seçimler gerçekleştirildi. Oysa bütün araştırmalar halkın öncelikli gündeminin yerel seçimler değil, ekonomik kriz, artan işsizlik ve işten çıkarılma tehdidi olduğunu gösteriyordu. Burjuvazinin önde gelen temsilcilerinden biri ekonomik durumu "kimse nefes alamıyor" diye betimliyor, varın siz halkın durumunu düşünün. Geçtiğimiz ay Rize'de, kamuda 10 işçinin alınacağı temizlik kadrosuna 12 bin 571 kişinin başvuruda bulunması bu durumu açıkça ortaya koyuyor. En son açıklanan rakamlar da Aralık 2017'de 3,3 milyon olan işsiz sayısının 1 milyon 11 bin kişi artarak Aralık 2018'de 4,4 milyona yükseldiğini, işsizlik oranının yüzde 13,5 olduğunu gösteriyor. Bunun son 30 yılın en yüksek işsizlik rakamına (yüzde 14) çok yakın olduğunu söyleyebiliriz. Merkez Bankası'nın yakın tarihli araştırması 9 milyon 223 bin işçinin sefalet ücretiyle çalıştığını ortaya koyuyor.

AKP hükümeti ve Cumhurbaşkanı Erdoğan bu gelişmeler karşısında, yerel seçim balonunu içi boş vaatlerle şişirirken, özellikle "beka" söylemine sarıldılar. Daha önceki seçimlerde öne çıkarılan "istikrar" söyleminin yerini bu seçimde "beka" söylemi almıştı. Beka kelimesi Arapçadan geliyor ve geleceğe doğru varlığını koruyarak devam etme anlamına geliyor. Siyasette ise devletin varlığını sürdürmesi anlamında kullanılıyor. Bizim bu yazıda vurgulamak istediğimiz, bu kelimeyi ikinci anlamda kullanmanın memleketin asıl sorunlarının ülke güvenliği, kamu düzeni vb. gerekçelerle örtbas edilmesine hizmet ettiği. Bu konuda çarpıcı bir örnek verelim. Geçenlerde Erdoğan İZBAN grevini ertelemesini şöyle gerekçelendiriyordu: "Baktık ki anlaşamadılar, çözemiyorlar. Mecburen iki ay erteledik. Yetkim oraya kadar olduğu için iki ay erteledik. Sonra Hakem Kurulu'na gidecek. Bizim vatandaşlarımızı sokaklarda sersefil bırakma hakkımız var mı?" Hâlbuki emekçi vatandaşlar yıllardır yoksullukla işsizlikle sokaklarda sersefil durumda, varlığını koruyamıyor, ne gam! Bu örnek, burjuva politikasının ikiye bölünmüş yaklaşımını sergilemesi bakımından önemli. Zira beka sorununu, kamu düzenini asıl belirleyenin burjuvazinin çıkarları olduğunu, işsizlik, yoksulluk gibi toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçiler açısından can alıcı öneme sahip sorunların ve bunun için emekçilerin verdikleri mücadelelerin, ülkenin bekası ve kamu düzeni açısından önemli olmak bir yana tehdit olarak algılandığını ortaya koyuyor.

Yıllardır İstihdam Seferberliği adı altında, sırf işsizliği azaltmak için kamudan özel sektöre aktarılan kaynağın, teşviklerin haddi hesabı yok. Sosyal güvenlik primlerindeki işveren payını Hazine ödüyor, istihdam yaratacağım diyene sürekli teşvik veriliyor, İşsizlik Fonu'ndan işsiz kalan işçilere değil, daha çok işverenlere ödeme yapılıyor. Bunun yanı sıra sırf yatırım yapsınlar diye özel sektöre bir dizi teşvik ve ucuz kredi veriliyor; batan ya da borçlarını ödeyemeyen şirketler kamu kaynakları ile kurtarılıyor. Peki, sonuç nedir? Geçtiğimiz bir yıllık kriz koşullarında devletin patronlara uzattığı "can simidi"ne rağmen ne yatırımlar artıyor ne istihdam. Onca teşvike, desteğe, çoğunluğu emekçilerin vergilerinden sağlanan kamu kaynaklarının sermaye sınıfına aktarılmasına rağmen yıllardır izlenen "özel sektöre dayalı büyüme" stratejisi, "piyasa çözer" yaklaşımı iş yaratmıyor; bilakis vatandaşın "sokaklarda sersefil bırakılmasına" yol açıyor. Buna karşılık bir eğilim olarak kamu yatırımları ve kamu istihdamı artıyor. Şu kriz ortamında işsizliğin daha da artmamasında rol oynayan bir etken varsa o da kamuda istihdamın artıyor olması!

Bu tespitler bizi şu sonuca götürüyor: Bir ülkede beka sorunu ve kamu düzeni bakımından ölçütümüz, soyut bir "ulusal güvenlik" söylemi arkasında burjuvazinin bekasını tesis etmek değil de, toplumun acil ihtiyaçlarını gidermek, en başta da işsizliği ortadan kaldırmak olacaksa, yapılması gereken açıktır. DİSK Başkanı Çerkezoğlu'nun da geçenlerde ifade ettiği "işçilerin yararına olan, memleketin yararınadır" yaklaşımını temel alan, kamu kaynaklarını ve yatırımlarını toplumsal ihtiyaçlar ve herkese istihdam doğrultusunda yönlendirecek bir irade. Bir işçi emekçi hükümetinin iktidarını hedefleyen emek cephesinin inşasına öncelik vermek asıl bu nedenle yakıcı önemini koruyor.

#EYT'linin oy gücü ve üretimden gelen gücü

Emeklilikte yaşa takılanlar uzun zamandır süren mücadelelerini Maltepe meydanında yüz binlerin bulunduğu büyük bir mitingde taçlandırdı. Başarılı mitingin ardından, seçimlerin de yaklaşması dolayısıyla beklentiler arttı. Ne var ki Erdoğan yaptığı açıklamalarla bir kez daha meseleyi "erken emeklilik" ve "çifte maaş" diyerek çarpıttı ve iktidarın sorunu çözmeye niyetli olmadığını gösterdi.

EYT'liler dilenmiyor hakkını istiyor

Erdoğan'ın açıklamalarına paralel olarak EYT'lileri karıştırmaya yönelik çabalar da zuhur etti. AKP ve MHP'ye yakın çevreler mücadelede öncü rol oynayan EYT Derneği'ni CHP'nin arka bahçesi haline gelmekle suçlamaya başladı. Bu yüzden Erdoğan ve MHP'nin EYT'lilere sıcak bakmadığını ve sorunun çözülmemesinin esas sebebinin bu olduğunu söylemeye başladılar. Erdoğan da verdiği demeçlerde sürekli EYT meselesinin muhalefet tarafından kışkırtıldığını söylüyor.

Oysa hangi partiye oy vermiş olursa olsun, yüz binlerce insan hakları için bir araya gelmiş ve omuz omuza vermiştir. Bu anlamda Maltepe mitingi ile birlikte EYT'liler rüşünü ispat etmiştir diyebiliriz. En önemlisi de bu mitingde EYT'liler

ricacı olmamış, lütf istememiş, sadaka istememiş, hakkını aramıştır. İktidar lehinde EYT'lilere müdahale etmeye çalışanlar ve muhalefetin meseleye dahil olmasını eleştirenleri yapanlar milyonların vermekte olduğu mücadeleden vazgeçip iktidarın önünde diz çökmelerini sağlamaya çalışıyor.

EYT mücadelesi seçimlerle bitmedi yeni başlıyor!

EYT'lilerin mücadelesinde bir hata varsa bile bu olsa olsa iktidardan ve seçim sürecinden fazlaca beklenti içine girmiş olmak olurdu. Bu düşünce ve eğilim hâkim olursa seçim bittikten sonra EYT mücadelesinin sönümlenmesi söz konusu olabilir. Ancak mücadele seçimlerle bitmemiş, deyim yerindeyse yeni başlamıştır. Bugüne kadar milyonlarca EYT'linin "oy potansiyeli" sürekli mevzu bahis olmuştaki özellikle Maltepe mitinginden sonra oy potansiyelinden çok daha büyük bir gücün var olduğu açıktır. "Oy potansiyeli" Erdoğan ve AKP'ye seçimlerde oy kaybı olarak bir ders ve mesaj vermiştir. Ancak şimdi sonuç almak için milyonlarca EYT'li işçi ve emekçinin gerçek gücü, yani emeğin üretimden gelen gücü devreye girmelidir.

Sendikalar ve EYT'liler el ele Birleşik İşçi Cephesi'ne!

Maltepe meydanında ortaya çıkan güç bugün sendikaların potansiyelini aşmıştır. EYT'liler 1999 yılında tüm sendikaların bir araya gelip yaptığı mitinglere benzer büyüklükte bir mitingi 10 yıl sonra yapabilmıştır. Bu kitlesel güç ile hâlâ son derece önemli olan sendikaların örgütlü gücü buluşmalıdır. EYT sorununun yanı sıra işçilerin kıdem tazminatı hakkının, kamu çalışanlarının iş güvencesinin korunması gibi acil başlıklarda işçi sınıfının birleşebileceği bir zemin vardır. Bu zeminde bir Birleşik İşçi Cephesi inşa edilebilir ve edilmelidir!

Kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz!

Ne iktidardan ricacı olmak ne de muhalefetteki patron partilerinin arkasına dizilmek sonuç verecektir. EYT'liler, çıraklık ve staj sigortası mağdurları, kazanılmış hakları tehdit altındaki tüm işçi ve emekçiler kendi göbeğini kendi kesmelidir.

Maltepe meydanı doldu, EYT'linin öfkesi taşı, emeğin gücüne güven ve umut arttı!

17 Mart'ta birçok ilden yüz binlerce EYT'li (Emeklilikte Yaşa Takılanlar) İstanbul Maltepe meydanında büyük bir buluşma gerçekleştirdi. Mitingde yüz binlerce emekçi gövde gösterisi yaparken, yandaş medya bir kez daha üç maymunu oynamayı seçti. EYT'lilerde hem haklarını gasp eden iktidara haklı bir öfke hem de seçim sürecinde bu yasanın çıkmasına yönelik adım atılacağına dair bir beklenti var. Miting iktidardan ve diğer partilerden beklentileri azaltırken, emekçilerin kendine güvenini bir hayli artırmış oldu.

Uzun zamandır sosyal medya ve dernekler üzerinden örgütlenen işçi ve emekçiler bugüne kadarki en büyük eylemlerini gerçekleştirdiler. Bu süreçte fabrikalarda ve işçi bölgelerinde yaptığı faaliyetlerle EYT sorununu gündeme taşıyan Devrimci İşçi Partisi ve Metal İşçisinin Sesi de pankart ve bildirileriyle meydandaydı. Devrimci İşçi Partisi'nin, "Alın teri döküyoruz, prim ödüyoruz, emeklilik hakkımızı istiyoruz" başlıklı bildirilerinden binlercesi kısa sürede tükendi. EYT'liler Metal İşçisinin Sesi'nin EYT gerçeklerini ortaya koyan ve çözüm için sınıf mücadelesini öneren pankart ve söylemlerine de büyük bir ilgi gösterdi.

EYT gerçeklerini bir kez daha yüz

binlerle birlikte görmeyen gözlerle gösterdik, duymayan kulaklara duyurduk. Milletın sırtındaki yük patron sınıftır! Kimse 38 yaşında emekli olmayı talep etmiyor. Milyonlarca insan gasp edilmiş emeklilik hakkını istiyor. Söylendiği gibi 12 milyon değil 5,5 milyon EYT'li var. EYT'lilere emeklilik hakkı verilmesinin maliyeti ise 26 milyar değil, 6-7 milyar lira.

Devlete vergi borcu olan ilk 100 şirketin toplam borç tutarı ise 31 milyar lira!

Millete küfretmesiyle gündeme gelen birinin sahibi olduğu inşaat şirketinin 400 milyon liradan fazla vergi borcu tek kalemde silindi. Benzer şirketlerden silinen vergi borçlarının miktarı 3 milyar

lirayı geçiyor!

Emekçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik Sigortası Fonu'ndan 11 milyar lira önce kamu bankalarına oradan da şirketlere aktarılarak yağmalandı ve yağmalanmaya devam ediyor!

Hazine geçtiğimiz yıl 71 milyar lira faiz ödedi, önümüzdeki yıl ise faiz ödemeleri 107 milyar liraya çıkacak.

Tablo ortadadır, çalışanların gasp edilen alın teri ve emeklilik haklarıyla şirketler, yerli ve yabancı tefeciler beslenmektedir. Bu tabloya şimdi hakkını arayan milyonlarca EYT'li işçi-emekçi eklenmiştir. Ne seçim ne de partilerin ikiyüzlü vaatleri, tüm tabloyu değiştirecek olan emeğin gücüdür.

Altın İplik işçileri alacaklarını taksitle değil, söke söke aldı

Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Altın İplik fabrikasında çalışan yaklaşık bin işçi 11 aydır alamadıkları ücretleri için direnişe geçmişti. Vardiya değişimlerinde fabrika içinde yürüyen işçiler daha sonra yemekhanede toplanarak fabrikayı terk etmeme eylemine başlamışlardı. İşçiler eylemlerine eylemin üçüncü haftasında son verdiler. Krizi bahane ederek işçilerin ücretlerini ödemeyen patron ise ücretleri 4 taksit halinde ödeyeceklerini belirtti. Sendika ve işçiler bunu kabul etmedi ve ücret alacaklarının taksitle değil, peşin ödenmesini talep ettiler.

Fabrikada yetkiyi almaya rağmen patronun itirazından dolayı henüz sözleşme masasına oturamayan Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası 20 Mart'ta fabrika önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına Türk-İş'e bağlı Türk Metal ve Petrol-İş sendikalarının yöneticileri ile 45 gündür Direnen Salteks ve direnişlerinin 15. gününde olan Kale Kayışları işçileri de katıldı. Toplanma sırasında sık sık "yaşasın sınıf dayanışması", "Altın İplik'e sendika girecek başka yolu yok", "Kale Kayışları'na sendika girecek başka yolu yok", "Salteks'e sendika girecek başka yolu yok" sloganları atıldı.

8-4 vardiyasındaki işçiler fabrikadan çıkarken büyük bir coşku yaşandı. Dışarıda bekleyenlerle içerideki işçilerin buluşmasından sonra basın açıklaması okundu. Öncelikle Türk-İş bölge temsilcisi Adnan Uyar bir konuşma yaptı. Konuşmasında "krizin bedeli işçiye ödetilmeye çalışılıyor ama Altın İplik işçisi buna boyun eğmeyecek, kazanırken kârlarını bizimle paylaşıyorlar mı ki krizde bedelini bize ödetiyorlar, biz Türk-İş olarak böyle bir şeyi kabul etmiyoruz" dedi. Daha sonra basın açıklamasını Teksif eğitim sekreteri ve örgütlenme daire başkanı Ersin Çelik okudu. Sanayideki çoğu fabrikada

vardiya değişim saati olması sebebiyle, Altın İplik fabrikası önünde toplanan yüzlerce işçiye, sanayiden geçen birçok servis aracındaki işçiler de selamlayarak destek verdi.

Mart ayının sonu itibarıyla ise işçiler alacaklarının tamamını zorla da olsa aldılar. Patronların krizin bedelini işçilere ödetmeye çalıştığı bu dönemde her şeyin daha da kötüye gideceğini belirten işçiler, tüm işçi sınıfını örgütlenmeye çağırdı. Çünkü örgütlenmezsek yok olup gideriz, örgütlenirsek kazanan er ya da geç biz oluruz.

30 Mart 2019

Çorlu Belediyesi'nde işçiler seçim değil geçim derdinde, greve hazırlanıyor

CHP'li Çorlu Belediyesi ve Belediye-İş Sendikası arasında 7 Kasım 2018'den beri devam eden toplu sözleşme görüşmeleri, belediyenin, sendikadan ücret teklifini görmezden gelip karşı teklif dahi vermemesi sebebiyle tıkandı. Bunun üzerine Belediye-İş'ten 12 Mart günü yapılan açıklamada şu sözler yer aldı: "Hiç kimse biz belediye emekçilerini hakkımızı aradığımız için 'siyaset yapmakla' suçlamasın. Çorlu Belediyesi işçisi seçim değil, geçim derdindedir, ekmek derdindedir. Bizler iyi niyetimizi her aşamada gösterdik. Her sabrın bir sınırı,

her yolun bir sonu var. Bizler sadece alın terimizin karşılığını, hakkımızı istiyoruz. Bizlerin sabrını test edenler, yanlış yapıyor. Artık bıçak kemiğe dayandı." Bu açıklamanın ardından anlaşma için yasal sürenin de dolmasıyla 14 Mart tarihinde sendikaya üye işçiler ile birlikte sendika yönetimi, belediye önünde eylem yapıp grev kararlarını astı. Eylemde Tekirdağ bölgesinde en düşük yevmiyeyi Çorlu Belediyesi'nde çalışan işçilerin aldığını, belediyenin anlaşmaya yanaşmaması nedeniyle enflasyonun neredeyse %30'lara çıktığı bir ülkede insanca yaşayacak bir

ücret için grevden başka bir seçenek kalmadığı ifade edildi. Seçimden önce, işçilerin AKP'nin oyununu oynadığı gerekçesiyle anlaşmaya yanaşmayan, seçimden sonra "bu işin çözüleceği" söylentilerini yayan CHP'li belediye başkanı, 31 Mart'ta yeniden seçildi. Seçimler geçti, işçiler hâlâ geçim derdinde. Belediye yönetimi Nisan ayının ilk haftasında da anlaşma için masaya oturmaz ve işçilerin taleplerini karşılamazsa Belediye-İş Sendikası grev tarihini açıklayacak.

1 Nisan 2019

Levent Dölek

Tüpraş'ta anlatılan, milletin hikâyesidir

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş, İzmit rafinerisinde 1828, Batman, Kırık-kale ve Aliğa rafinerilerinde ise toplam 4200 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme süreci içinde. Tüpraş'ta işçiler masaya yüzde 50 zam talebiyle oturdu. Patron tarafı bu talebi kesin olarak reddettiği gibi 2 yıllık sözleşmeyi 3 yıla çıkartmaya, vardiya sisteminde işçi aleyhinde değişiklikler yapmaya ve izin haklarını tırpanlamaya çalışıyor.

Koç, yerel ve ulusal basın üzerindeki tüm etkisini kullanarak Tüpraş'ın yüzde 64 artışıyla 88,6 milyar liraya ulaşan cirosunun, 5,7 milyar liraya ulaşan faaliyet kârının değil, işçilerinin zam talebini sorgulayan yazılar çıkmasını sağlıyor. Türkiye'nin en önemli ve güçlü sendikalarından Petrol-İş sesini duyurmakta zorlanıyor. Tanıdık geldi mi?

Tüpraş, 2005 yılında yüzde 51 hissesinin blok satışıyla Koç-Shell ortaklığına verilerek özelleştirilmişti. 1999'da azınlık hisselerin halka arzıyla başlayan özelleştirme süreci pek çok kez yargının yürütmeyi durdurma kararlarıyla karşılaşmıştı. Ancak özelleştirme durmadı. Son olarak 2005 satışı da Danıştay tarafından durduruldu. Daha sonra bu karar da "fiili imkânsızlık" gerekçesiyle uygulanmadı. Bir başka ifadeyle Koç ve Shell "atı alıp Üsküdar'ı geçmişti." Bu da tanıdık geliyor değil mi?

Şimdi her toplu sözleşme gibi Tüpraş'ta da uzlaşma sağlanmadığı takdirde iş greve kadar gidebilir. Şimdiden işçiler 2 saatlik uyarı mahiyetli iş bırakmalara ve farklı eylemlere başladılar bile. İstibdadın "ulusal güvenlik" gerekçesiyle bu grevi yasaklaması da söz konusu olabilir. Ne de olsa Tüpraş stratejik önemde bir sanayi kuruluşu... Gelgelelim bu dev kuruluşu Koç ve Shell'e peşkeş çekerken ne strateji ne de ulusal güvenlik görmüştü gözleri. Özellikle fabrikaları Katar ortaklı yandaş firmaya satılan Sakarya Tank Palet işçileri için kulağa tanıdık geliyor olmalı?

Bugünlere nasıl geldik diye düşünenler geriye dönüp baktığında genel seçimler, yerel seçimler, referandumlar bir film şeridi gibi geçecektir mutlaka. Ama biraz daha dikkatli baktığımızda Türkiye'nin kaderinin seçimlerle belirlenmediğini görebilirsiniz. Sadece TRT'nin olduğu günlerdeki basın özgürlüğünün yüzlerce özel televizyonun olduğu bir tek sesliliğe dönüşmesi kendini Batılı, laik ve demokrat olarak pazarlayan patronlar eliyle oldu. Hukukun guguk olması sürecinde Fethullahçı hakim ve savcılardan önce Anayasa'yı bir kere delmekle bir şey olmaz diyen Özallar ve o Anayasa'yı hiçbir zaman işletmelerinin kapısından içeri sokmayan Koç Holding vardı. Milletin birikimlerini yağma etmek ise adeta Türk patronlarının ata sporudur.

Tüpraş'ta anlatılan senin hikâyendir. Bu milletin hikâyesidir. Mesele bir toplu sözleşmeden çok daha fazlasıdır. Bu hikâye bize bugün inşa olunan istibdad rejiminin bir Cumhurbaşkanılığı rejimi olduğunu anlatır. Bu hikâyeden hissesini alan, hak ve hürriyetler için patronlardan medet ummayacaktır. Bilakis haklarını ve hürriyetlerini patronlardan korumak zorunda olduğunu görecektir. Buraya seçimlerle gelmediğimizi görüp buradan da seçimlerle çıkamayacağımızı anlayacaktır.

Tüpraş işçisi yüzde kaç zam istiyorsa hakkıdır. Tüpraş işçisinin kavgasını tüm millet bir ekmek ve hürriyet kavgası olarak sahiplenmeli ve desteklemelidir. İşçi hakkını almalı ve bu mücadele milletin Tüpraş'ı geri alması için verecek mücadelenin bir işaret fişeği olmalıdır. Tüpraş yeniden işçi denetiminde ve tazminatsız olarak (yıllarca tekel kârını cebe indiren Koç ve Shell millete borçludur) kamulaştırılmalıdır. Tüpraş'ın kamulaştırılması istibdada, sermayeye ve emperyalizme karşı ekmek ve hürriyet kavgasının parolasıdır!

Sungur Savran

TÜSİAD koalisyonu

Tayyip Erdoğan yükselen İslamcı sermayenin ve kendi yanına hicret eden burjuvaların çıkarlarına öncelik tanıyan bir politikacı. Kimdir hicret edenler? Mesela Tank Palet Fabrikası'nın Katarlıların yanı sıra ortağı olacak olan BMC şirketinin sahibi Ethem Sancak. Erdoğan'ın TÜSİAD ile ilişkisi her zaman derin çelişkilerle örülmüş durumda. TÜSİAD'a zaman zaman çok sert saldırdığı oldu. Ama TÜSİAD Erdoğan'la ilişkisini büyük bir sarıyla sürdürüyor, çünkü Erdoğan ilk günden beri sermaye sınıfının tamamının çıkarlarını gözetken politikaları da tiz biçimde uyguluyor.

İşte Batıcı-laik sermayenin bu örgütü, ayne 16 Nisan referandumu günü yaptığı gibi, bu seçimde de sandıklar açılır açılmaz yayınladığı bir bildiriyle sadece iktidar partisine değil bütün partilere talimatını vermiş bulunuyor. Seçilenleri kutlama türü formalitelerden sonra bildiri şöyle devam ediyor: "Yerel seçimlerin de geride kalmasıyla, önümüzdeki seçimsiz dönem ekonomik, sosyal ve siyasal reform gündemimiz için önemli bir fırsattır. (...) Yeni reform döneminde öncelikli hedefimiz ekonomik sorunlarımıza kalıcı çözümler üretmek olmalıdır."

Aynı gün, tesadüf bu ya, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin (TOBB) başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu da bir bildiri kaleme alıyor. O da tebrikler falan gibi formalitelerden sonra lafi doğrudan şuraya getiriyor: "Seçimler artık geride kaldı. Dört buçuk yıllık bir seçimsiz döneme giriyoruz. Bundan sonra Türkiye'nin ilk gündem maddesi ekonomi olmalı. Zira ekonomide atılacak çok adım, yapılacak daha çok işimiz var. Bu dönemi kesintisiz bir icraat dönemi haline getirmeliyiz."

Büyük sermaye talep eder de burjuva partileri ihmal eder mi? İşte seçim gecesi Tayyip Erdoğan: "Artık sık sık seçimlerle iç içe olmayacağız. Ekonomisiyle, siyasetiyle, özellikle savunma sanayiiyle yatırımlarla üretimlerle nasıl meşgul olacağız, buna odaklanacağız. Cumhurbaşkanlığı olarak şahsım yürütme görevinde, meclisteki milletvekillerimiz yasama görevinde iş birliği içerisinde gece gündüz çalışacağız. Seçilen belediye başkanlarımız şehirlerini beş yıl idare edeceği gibi görev süremizce ülkemizi yönetmeyi sürdüreceğiz. Gündemimizde çok önemli reformlar var."

Devlet Bahçeli ise yine seçim gecesi şöyle diyordu: "Türk milleti gelecekteki beş yıl boyunca büyükşehir, il, ilçe ve beldelerde görev yapacak yerel yöneticilerini belirlemiş, bu çerçevede konu kapanmıştır. Cumhurbaşkanı ve Milletvekili Genel Seçimleri de 2023 yılının Haziran ayında yapılacaktır. Ülke gündeminden seçim konusu tamamen kalkmıştır. İstikrar temellenmiş, Türkiye'nin önü açılmıştır."

Kılıçdaroğlu seçim gecesi, ekonomik sorunların çözümünde kendilerinin de üstlerine düşen sorumlulukları yerine getireceklerini taahhüt ediyordu.

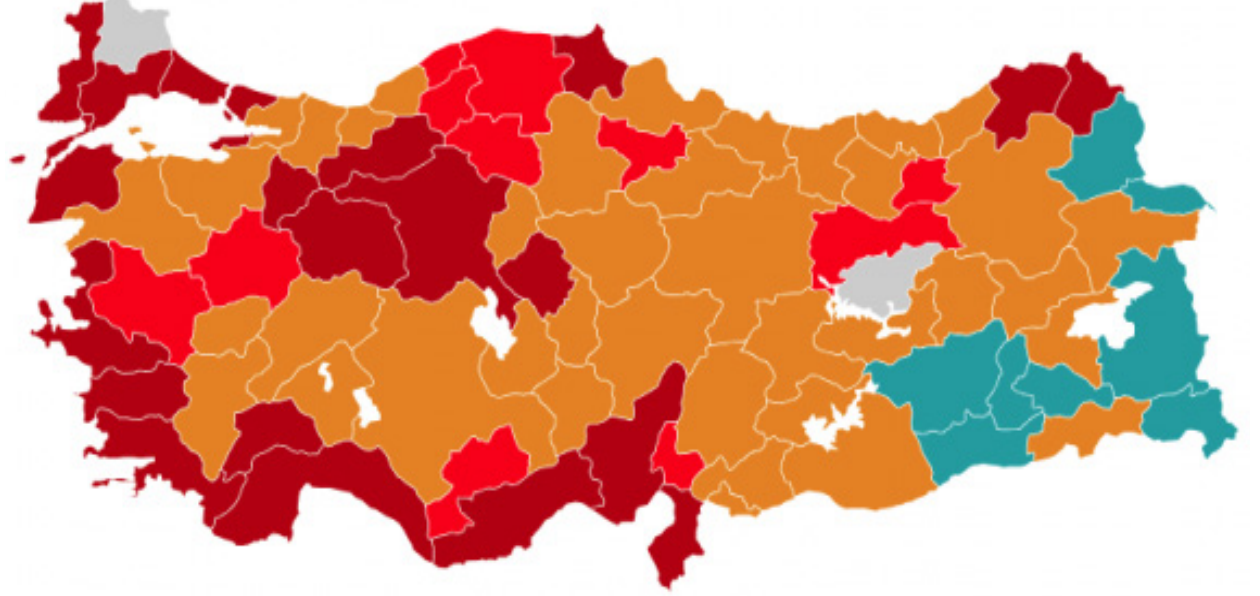
Seçim Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin ağır bir yenilgiyle sonuçlanmıştır. Ama şimdi daha önemli bir iş vardır. Ekonomik krizi sermayenin lehine çözmek, işçi sınıfının ve emekçilerin krizin yükünü üstlenmesini sağlamak. İşte seçim gecesi burjuvazinin ekonomik örgütleri bu talebi dile getirirken iktidarıyla muhalefetiyle burjuva partileri de bu talebe cevap vereceklerini taahhüt ediyordu.

TÜSİAD, bunun karşılığında Erdoğan'ın Rabiacı programına destek verebileceğini bile ima ediyordu: "Hızla değişen uluslararası ortamda (...) Avrupa ekonomisi ile bütünleşirken aynı zamanda bir Avrasya merkezi olarak tüm dünyaya açık bir Türkiye'nin 21. yüzyılda yükselen bir ülke olacağına inancımız tamdır."

Türkiye şimdi bir TÜSİAD koalisyonunun elindedir. Ama bu koalisyon kendi arasında ne kadar anlaşır anlaşsın, işçi sınıfının krizin yüküne karşı vereceği tepki evdeki bütün hesapları bozabilir. AKP'nin yaşadığı hezimette işçinin emekçinin ekonomik krize karşı tepkisi belirleyici rol oynadı. Şimdi AKP'nin gücünün sarıldığını gören işçi artık mevzilerini savunmakta daha cesur olacaktır. "Seçimsiz" dönemin bir hayal olduğunun ortaya çıkması yüksek olasılıktır.

TÜSİAD! Hayaller görüyorsun. Dönem normal bir dönem değil. Sen Türkiye işçi sınıfına saldırdığında o sınıf kardeşlerinden öğrenecek ve büyük kitlesel mücadelelere girişecek. TÜSİAD Cezayir'e bak, Sudan'a bak, Fransa'ya bak! Bak ve titre! Çünkü orada göreceksin ki tarihin seçimi, bütün seçimlerin üstündedir!

31 Mart yerel seçimlerinin ardından: 2023'e kadar kesintisiz olacak tek şey sınıf mücadelesidir!

AKP, 7 Haziran 2015'le birlikte en ağır seçim yenilgilerinden birini yaşamıştır. AKP'ye yenilgiyi yaşatan işçi sınıfı ve emekçi halktı. AKP-MHP ittifakının ağır yenilgisi otomatik olarak emekçi halkın zaferini getirmiyor. Düzen partileri halkı birbirine düşürüp oylarını almış ve işin sonunda TÜSİAD'ın çatısı altında 4,5 yıllık kesintisiz reform (sermayenin sınıf saldırısı) politikasında işçi sınıfına ve emekçi halka karşı birleşmiştir. Seçimlerde halk ne derse desin, burjuva partileri TÜSİAD koalisyonu olarak ilerlemeye karar vermiştir!

2023'e kadar kesintisiz reform süreci başlıyor diyerek sermayenin ve emperyalizmin kesintisiz saldırısının startını verenlere emeğin çatısı altında yüzde 99'u birleştirerek ve kesintisiz bir sınıf mücadelesiyle cevap vereceğiz. Bu mücadele 1 Nisan itibarıyla başlamıştır. Yön, istibdad, sermayeye, emperyalizme karşıdır. Yöntem sınıf mücadelesidir. İşgaldir, grevdur, direniştir. Türkiye emeğin gücüyle zincirlerini kırarak ve bir Kurucu Meclis'le yeniden kurulacaktır. Ekmek ve hürriyete giden yolda yüzde 99'un bekasını sağlayacak olan ise bir işçi ve emekçi hükümetidir.

Devletin tüm olanaklarının AKP-MHP ittifakı için seferber edildiği, medyanın tek yanlı yayın yapmaya zorlandığı, başta HDP olmak üzere muhalefete yönelik mahkeme, kayyum tehditlerinin havada uçtuğu bir propaganda döneminin ardından gelen 31 Mart yerel seçim günü, Malatya'da AKP adayının yakınlarının iki Saadet Partisi müşahidini öldürdüğü bir siyasi cinayetle başladı. Artık kanıksanmaya başlayan seçim usulsüzlükleri ve baskılarla devam etti. Sonuçların açıklanmasında yine YSK ile başlayan ve Anadolu Ajansı ile devam eden manipülasyonları gördük. AKP'nin Ankara ile birlikte birer birer büyükşehirleri kaybettiği anlaşıldıktan sonra İstanbul'da Binali Yıldırım 3 bin oy öndeyken yine YSK ve AA el ele seçim sonuçlarının açıklanmasını dondurdu. Binali Yıldırım onlarca kişiden ibaret bir kalabalığa zafer konuşması yaptı. Gece boyu AKP elindeki tüm olanaklarla bir kez daha atı alıp Üsküdar'a geçmeye çalıştı.

31 Mart'ı 1 Nisan'a bağlayan gece Türkiye'de zaman dondu. İstibdad, kendi aleyhine bir sonucu hazmedemediği için, bir çeyrek yüzyıl yönettiği İstanbul'u yitirmeyi bir türlü sindiremediği için devlet sistemi durdu. Gece 23:20'den 1 Nisan sabahı saat 10:00 dolaylarına kadar devletin, bir ağzın iki dudağı arasından çıkan talimatla durması, YSK'nın duruma müdahale etmemesi, Anadolu Ajansı'nın bilgi vermektен kaçınması ve neden kaçındığını da açıklamaması, özel medyanın da bunun tutsağı haline geldiği için halka bilgi verme kapasitesini yitirmesi, istibdadın devlet kurumlarını ve medyayı nasıl zincire vurmuş olduğunun yaşayan bir örneği olarak tarihe geçecektir.

Geçersiz oyları AKP'ye geçirmek için bir süre daha uğraşacakları anlaşılıyor. Ancak gerçek ortadadır ve her şeyin sonunda AKP, 7 Haziran 2015'le birlikte en ağır seçim yenilgilerinden birini yaşamıştır.

AKP'nin ağır yenilgi tablosu: Metal yorgunluğu değil, Erdoğan yorgunluğu

Erdoğan ve AKP seçim yenilgisini hafifletmek için AKP-MHP ittifakının oy oranlarında birinci olmasını öne çıkarılmaktadır. Bu o kadar boşuna bir çabadır ki Erdoğan bile geleneksel balkon konuşmasında, kitesini teselli etmeye ağırlık vermek zorunda kalmıştır. Seçimin kalbi olan Ankara ve İstanbul'u kaybeden bilhassa Erdoğan'ın kendisi olmuştur. Zira seçilmiş başkanları görevden alan Erdoğan bu şehirlerde bizzat kendi iradesini oylamaya sunmuştur. Üstelik iki büyük mitingin yanı sıra her iki kentte de değişik ilçelerde defalarca daha küçük mitingler düzenlemiştir. Yine benzer şekilde belediye başkanları görevden alınan Bursa ve Balıkesir'de sonuç fotofinişe kalmıştır. Bursa'da CHP, Balıkesir'de İyi Parti adayı Anadolu Ajansı'nın açıklamalarına rağmen kazandığını ilan etmiştir. İstibdad cephesinin MHP kanadı, Adana ve Mersin büyükşehir belediyelerini CHP'ye kaybetmiştir. Yalova, Artvin, Ardahan, Bolu, Bilecik, Kırşehir'de belediyeler AKP'den CHP'ye geçmiştir. İstanbul'da Esenyurt ve Küçükçekmece neredeyse büyükşehir boyutundaki nüfuslarıyla, Kocaeli'de İzmit belediyesi de çok önemli bir merkez ilçesi olarak AKP'nin kaybettiği yerler arasında dır.

Yerel seçimlerin ekonomiyle ilgisi varmı?

AKP'ye yenilgiyi yaşatan işçi sınıfı ve emekçi halktı. Seçim propaganda döneminin sonlarında Erdoğan ve kurmayları gidişatın kendi açılarından olumsuz olduğunu görmüşlerdi. Elbette ki bunun en büyük sebebi ekonomik krizin emekçi kitleler üzerindeki yoksullaştırıcı etkisi ve işsizlikti. Erdoğan, meyve sebze fiyatlarını boş verin "bir mermi ne kadar biliyor musunuz" sözleriyle başlattığı seçim kampanyasında "beka sorunu" söylemini, ekonomik sorunların önüne taşımaya çalıştı. HDP'nin Millet İttifakı'nı destekliyor olmasını "terörle iltisak" argümanı olarak kullandı. Bu söylemin tutmadığı son günlerde belli oldu. Erdoğan, kürsüden "bu yerel seçimdir, ekonomiyle ne alakası var" diye bağırıyordu. Oysa bu yerel seçimin yerel yönetimlerden ibaret olmayıp bir beka yani varlık yokluk meselesi olduğunu vaaz edip duran kendisiydi. Erdoğan'ın yerel seçimleri ekonomi dışında her şeyle bağlantılandıran çelişkili söylemi ters tep-ti.

Özellikle ekonominin güçlü olduğu, dolayısıyla sanayi proletaryasının ve şehirlili emekçi kesimlerin yoğun olduğu kentlerde emekçi halk, Erdoğan'a yerel seçimlerin ekonomiyle ne alakası olduğunu gösterdi. Bu noktada Millet İttifakı'nın başarısından ziyade emekçi halkın tepkisi ön planda olmuştur. Zira zaten AKP karşısında konumlanan muhalefet odağı yanına HDP'yi de alarak konsolide olurken, AKP seçmeninin gerek sandığa gitmeyerek gerekse de geçersiz oy kullanarak gösterdiği tepki önemli bir faktördür. 31 Mart yerel seçimleri, seçime giren ana siyasal parti-

lerden hiçbirinin boykot kararı almadığı, bilakis bu güçlerin tamamının katılımı arttırmak için çağrı yapmakta ortaklaştığı koşullarda, yüzde 16'lık sandığa gitme oranıyla 2010 referandumu hariç son 10 yılın en düşük katılım oranına sahne olmuştur. Ayrıca geçerli oyların seçmen sayısına oranı da yüzde 80 seviyesine kadar inmiştir. Bu da son 10 yılın en düşük seviyesidir. AKP özellikle geçersiz oyların kendi güçlü olduğu bölgelerde yoğunlaştığını söylemektedir. Bu durum Devrimci İşçi Partisi olarak Tuzla, Gebze, Bilecik, Bursa gibi AKP-MHP seçmeninin yoğun olduğu sanayi bölgelerinde emekçi halk arasında ve fabrikalarda yaptığımız "boykot" çalışmalarında gözlemlediğimiz sınıf tepkisinin bir ölçüde seçim sürecine yansıdığını göstermektedir. AKP'nin yerel seçimdeki yenilgisini, Millet İttifakı ve onu destekleyen sağcı ve solcu partilerin zaferiyişi gibi görüp işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin bu tepkisini göz ardı edenler geleceğin mücadelesi açısından şimdiden yanlış yola sapmış olacaktır.

Seçimin kazananı TÜSİAD

AKP-MHP ittifakının ağır yenilgisi otomatik olarak emekçi halkın zaferini getirmiyor. "AKP'yi sandıkta geriletmek" için Amerikan muhalefetine yedeklenen sosyalist parti ve örgütlerin Ankara'da bozkurt işaretleri ve tekbirlerle kutlanan seçim sonuçlarında bir zafer havasına girmesi tam bir aymazlıktır. Açıkça manipülasyon yapan YSK'yı öven ve Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı devreye girmeye çağıran müteahhit İmamoğlu'ndan istibdadı karşı hürriyet namına herhangi bir şey beklemek boşunadır. Hem İyi Parti lideri Akşener hem de Kılıçdaroğlu, seçim akşamı istibdad rejimiyle uyum içinde olacaklarını vurgulama ihtiyacı hissederken, Erdoğan'ın ve Bahçeli'nin 2023'e kadar seçim yok sözlerine buldukları yerden yankı verirken, bu ittifaka soldan destek verenler aldanmış ve aldatılmışlardır.

Seçim sonuçları Türkiye'nin her an son derece ciddi siyasi krizlere sürüklenilebileceği bıçak sırtı bir durum ortaya çıkarmıştır. İstibdad rejiminin inşası zaten bu tür durumlar oluştuğunda sermayenin sınıf hâkimiyetinin istikrarlı şekilde sürmesini sağlamayı öngörmektedir. Nitekim en azından ilk etapta düzen siyasetinin her iki kanadı da 2023'e kadar seçimsiz gitmekte anlaşmış görünmektedir. Bu süreçte Erdoğan, "ekonomik reformlara odaklanacağız" diyerek sermayenin krizi emekçi halka yüklemek için istediği saldırıları gerçekleştireceğini açıklamaktadır. Kılıçdaroğlu, gece yaptığı konuşmada partisinin 13 maddelik ekonomik programını öne çıkarmıştır. Bu programa bakıldığında Merkez Bankası'nın bağımsızlığı, yabancı sermayeye güven, bütçe disiplini gibi ana konularda Erdoğan ve AKP'nin sermaye saldırısı pake-tiyle CHP'nin önerilerinin ortak olduğu görülmektedir. MHP ve İyi Parti bu saldırı programının şakşakçıları olarak yerlerini almıştır.

Seçim sürecinde birbirlerine sert sözlerle yüklenen bu partilerin ekonomide ortaklaşmış olması şaşırtıcı gelebilir. Tüm bu partilerin ekonomi programları ortaktır çünkü hiçbirinin kendine ait bir ekonomi programı yoktur. Hepsi TÜSİAD'ın programını benimsemektedir ve o patronlar kulübü de daha önce 16 Nisan referandumunda olduğu gibi bu seçimlerde de programını 31 Mart 2019 saat 17:00'de sandıklar kapanır kapanmaz bir muhtıra olarak yayınlamıştır.

TÜSİAD'ın yayınladığı bildiri ile AKP ve CHP'nin ekonomi politikası birebir örtüşmektedir. Bildiri, seçilenleri önceden kutlama gibi formalitelerin hemen ardından şöyle diyor: "Yerel seçimlerin de geride kalmasıyla, önümüzdeki seçimsiz dönem ekonomik, sosyal ve siyasal reform gündemimiz için önemli bir fırsattır." Ardından kapitalist sınıfın her zamanki taleplerini uygun dille anlatıyor. TÜSİAD ne demek istiyor? Hükümet seçimde ağır bir yenilgiye uğramış olsa bile, dört buçuk yıl "tekniki sallamayın"! Hep birlikte bizim taleplerimizi yerine getirin! Partiler ne diyor? Dört buçuk yıl seçim yok diyor. Demek ki hepsi istibdad rejimini bize layık görüyor.

Düzen partileri halkı birbirine düşürüp oylarını almış ve işin sonunda TÜSİAD'ın çatısı altında 4,5 yıllık kesintisiz reform (sermayenin sınıf saldırısı) politikasında işçi sınıfına ve emekçi halka karşı birleşmiştir. Seçimlerde halk ne derse desin, burjuva partileri TÜSİAD koalisyonu olarak ilerlemeye karar vermiştir!

Ama hayat her zaman en güçlülerin istediği gibi bile yürümüyor.

İşçi sınıfını ne bekliyor?

Düzen siyaseti çelişkilerle örülmüş bir evreye giriyor. Düzenin bütün önemli güçleri dört buçuk yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçilere krizin bedelini ödetmek için hesap sorulamayacak bir dönemi yaratmak istiyor. Ama öte yandan halk bunun için istibdadın aleyhinde oy kullanmadı. Eskiden AKP ya da MHP'ye oy kullanan işçiler bu sefer sandığa gitmekten kendilerine yüklenilsin diye kaçmadı. Halkın oyu, nesnel bir durum doğurmuş bulunuyor: Siyasal gücün yürütmede merkezileştiği ve kuvvetler birliği yöneliminde olan burjuva istibdad rejimi ile Türkiye ekonomisinin can damarı olan büyükşehirlerin muhalefetin eline geçmiş olduğu bir karşılıklı mevzilenmeye dayanan siyasal pozisyon her an depremler yaratabilecek aktif bir fay hattı oluşturmuştur. Böyle bir fay hattı bütün aktörlerin iradesinden bağımsız olarak Türkiye'yi çok hareketli günlere sürükleyebilir.

Burada en önemli faktör şu olacaktır: İşçi sınıfının en güçlü olduğu bölge ve kentlerde istibdad bir seçim yenilgisi yaşamıştır. Toplumun güçlü bir çoğunluğunun istibdadın arkasında olmadığı ortaya çıkmıştır. İstidada büyük desteği, (Kayseri, Gaziantep, Denizli gibi bazı istisnalar dışında) işçi sınıfından coğrafi olarak çok uzakta yaşayan muhafazakâr Orta Anadolu, Doğu Anadolu, Karadeniz kent, kasaba ve köylerindedir. Öyleyse, seçimsiz dört buçuk yıl umuduyla kurulan TÜSİAD koalisyonu işçi sınıfına karşı yürütülecek taarruzun arkasında dururken işçi sınıfı zayıflamış istibdad karşısında haklarını, mevzilerini, yaşamsal ihtiyaçlarını savunmak için mücadeleye girebilir. Bu, TÜSİAD koalisyonunu çok zorlayacak bir durum doğuracaktır. Türkiye'nin tarihi, kendisi işçi düşmanı olduğu halde siyasi rakibini yıpratmak üzere işçi eylemlerine hoşgörü ile yaklaşan burjuva muhalefeti örnekleriyle doludur. Ama bunun olması için önce işçi sınıfının kendi bağımsız mücadelesine girişmesi gerekir.

İstibdadın karşısındaki ikinci tuzak, Erdoğan'ın sendelemesinden yararlanmak üzere Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan ve çevrelerinin yeni bir partiyle siyasi hayata atılması olasılığıdır. Bu durumda, burjuvazinin safları çok farklı güçlerin etkisine girecek ve

çelişkiler ciddi şekilde azacaktır.

Ya TÜSİAD çatısı altında bir normalleşme süreci yaşanacaktır ya da bu süreç yönetilemezse Türkiye yeni siyasi krizlere doğru sürüklenecektir.

Ne yapmalı?

AKP ve MHP'nin tüm seçim süreci boyunca "beka sorunu" kod adıyla tartıştığı şey esas olarak olası bir seçim yenilgisinin sonucunda başkanlık sisteminin meşruiyetinin tartışılmasıdır. Bir dizi şaibeli seçim pratiğiyle birlikte inşa edilen Cumhurbaşkanlığı olarak adlandırdığımız yönetim sisteminin ve genel olarak istibdadın meşruiyetinin sorgulanması için yerel seçim sonuçlarına bakmaya gerek yoktur. Daha önceki seçimlerde şaibe yaratan ne varsa seçim öncesi, sırası ve sonrasında tekrarlandığı 31 Mart yerel seçimlerinin ardından Erdoğan ve istibdad rejimi sorgulanmayacaktır da ne olacaktır?

Erdoğan ve AKP her ne kadar biz kazandık dese de halktan güvenoyu almış değildir. Amerikan muhalefetinin istibdadın muhalefeti olmaya soyunması da erken seçim istemiyoruz demesi de durumu değiştirmez. Ekonomik kriz ortamında, emperyalist zincirlere vurulmuş ve kardeş kavgasına sürüklenen ülkede, istibdadın emekçi halkın yaşamsal sorunlarına çözüm bulmak bir yana bu sorunların kaynağı olduğu açık görülmektedir. Bugün tüm olan bitenden sonra YSK Başkanı ve Anadolu Ajansı yönetiminin istifası ne kadar olağan ise Erdoğan'ın istifası da o kadar olağan ve bir erken seçim ihtiyacı da o kadar gerçekçidir.

Ancak gelinen aşamada erken seçim, halk nezdinde meşruiyetini yitirmiş istibdadın kurallarıyla yapılacak bir seçim olamaz. Türkiye'nin emekçi halkının sorunları yeni bir Cumhurbaşkanlığı seçmekle ya da zincirli meclise yeni 600 figüran göndermekle çözülemez. Ekmek ve hürriyet için halkın iradesini yansıtacak tek seçim barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis seçimi olabilir.

Ne istibdad cephesinin ne de Amerikan muhalefetinin böyle bir kurucu meclis iradesi göstermek bir yana bunun tam karşısında olacağı açıktır. Türkiye'nin zincirlerini kırarak olan işçi sınıfıdır, emekçi halktır ve Türkiye'nin ezici çoğunluğunu oluşturan bu insanların elinden gelen oy atmaktan çok daha fazlasıdır.

Bunun için de işçi sınıfının birleşik cepheye, genel olarak emekçi halkın ise sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir siyasal odaya ihtiyacı vardır. Bu doğrultuda sosyalistler başta olmak üzere ekmek ve hürriyet isteyen tüm güçler CHP'nin başını çektiği Amerikan muhalefetinden derhal kopmak zorundadır. Bugün bunu yapmayan sol ve sosyalist güçler kısa süre içerisinde bu cephenin halka karşı işleyeceği suçlara ortak olmak dolayısıyla insan içine çıkamaz duruma düşebilirler.

2023'e kadar kesintisiz reform süreci başlıyor diyerek sermayenin ve emperyalizmin kesintisiz saldırısının startını verenlere emeğin çatısı altında yüzde 99'u birleştirerek ve kesintisiz bir sınıf mücadelesiyle cevap vereceğiz. Bu mücadele 1 Nisan itibarıyla başlamıştır. Yön, istibdad, sermayeye, emperyalizme karşıdır. Yöntem sınıf mücadelesidir. İşgaldir, grevdir, direniştir. Türkiye emeğin gücüyle zincirlerini kırarak ve bir Kurucu Meclis'le yeniden kurulacaktır. Ekmek ve hürriyete giden yolda yüzde 99'un bekasını sağlayacak olan ise işçi ve emekçi hükümetidir.

Armağan Tulun

Geçmiş baharların dersleri

31 Mart seçimlerinin ardından, AKP'nin başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok büyükşehri kaybetmesi nedeniyle, solun büyük çoğunluğunda ve AKP karşıtı kitlelerde bir galibiyet havası hâkim. CHP'nin seçim çalışmaları sırasında kullandığı "Mart'ın sonu bahar" söylemi ile türlü türlü sosyal medya paylaşımları, "direnenler kazandı", "demokrasi kazandı" gibi tespitler havada uçuşuyor. Muharrem İnce ile Ekrem İmamoğlu'nun seçim gecesi performanslarının karşılaştırılması, Mansur Yavaş'ın eşiyile fotoğraflarının modern Türkiye temsili olarak öne çıkartılması ve daha bir dizi örnek...

Doğrudur, 31 Mart'ta AKP sandıkta ağır bir yenilgi almıştır. İstanbul ve Ankara'daki yenilgiler AKP'den de öte Erdoğan'ın yenilgisi olarak okunmalıdır. Çeyrek yüzyıl sonra bu şehirlerde AKP'nin devamcısı olduğu siyasi akım belediye başkanlığını kaybetmiştir. Böyle bir yenilginin, istibdad rejiminin her geçen gün koyulaştığı bir dönemde umut rüzgârları estirmesi de şaşırtıcı değil. Peki, ama "AKP yenildi"den öteye gidip, "Faşizmi sandıkta geriletтик"e ve hatta "Biz kazandık", "Bu sefer oldu"ya geçmek doğru mu? AKP yenilince kimin kazandığından bağımsız biz nasıl otomatik olarak kazanmış oluyoruz? Ya da bizim bir istibdad rejimi olduğunu tespit ettiğimiz, başkalarının "AKP faşizmi" olarak adlandırdığı bu iktidar, kimin kazandığından bağımsız, nasıl otomatik olarak geriletilmiş oluyor?

Seçim akşamı Ankara'nın sonucu çok daha erken bir aşamada belli olduğunda Mansur Yavaş ve ekibinin, bozkurt işaretleri ile zafer pozları verdiği yetmedi, üstüne bir de tekbir sesleri ile kutlama videoları internete düştü. Mansur Yavaş zaten 2014'ten beri hiçbir zaman faşistliğini gizleme yoluna girmemişti. Aksine neredeyse her zaman insanların gözüne sokmayı tercih etti. Şimdi, böyle bir faşistle mi "AKP faşizmi" sandıkta geriletilmiş oldu? Aday olur olmaz ilk iş Erdoğan'ı ziyaret eden, Muharrem İnce gibi seçim gecesi kayıplara karışmayıp defalarca konuşma yapsa da her seferinde Erdoğan ve istibdad rejimi için çeşitli güvence ve taahhütleri itinayla konuşmasına yerleştiren Ekrem İmamoğlu mu "AKP faşizmini" geriletecek, ona karşı hürriyet mücadelesinin yolunu açacak?

Seçim öncesi "bağrına taş basıp" Amerikan muhalefetine yedeklenen sosyalist parti ve örgütler, AKP'yi sandıkta geriletmenin formülü bulunmuş gibi bir zafer havasında. Sanki AKP sandıkta ilk kez yenilgiye uğradı. AKP ve Erdoğan, 2013 Gezi ile başlayan halk isyanının, 2014 Kobani serhildanının ve 2015 işgalli fiili metal grevlerinin ardından 7 Haziran 2015 genel seçimlerinde de sandıkta yenilmişti. O zaman, sadece büyük illerin yönetimini değil, tek başına hükümet kurabilecek milletvekili gücünü kaybetmişti. O günlerde Erdoğan'ın kaç gündür televizyona çıkmadığı hesap ediliyor, ortalıkta görünmediği konuşuluyor, yine bir bahar havası esiyordu. Erdoğan, o zaman başkanlığın b'sini ağzına alamaz haldeydi. Gezi'de, 17-25 Aralık sonrasında Erdoğan'ın imdadına koşan düzen muhalefetinin koltuk değnekliliği sayesinde 7 Haziran'ın ardından da Erdoğan ve AKP yeniden ayağa kalkmayı başardı. Ülkeyi OHAL koşullarında bir referanduma götürdü. Mühürsüz 16 Nisan referandumunun ardından sandıkları halktan kaçırıcısına düzenlenen baskın seçimlerde 24 Haziran'la birlikte Cumhurbaşkanlığı rejimini, istibdadı yerleştirme yolunda önemli bir adım daha attı. 7 Haziran'daki bahar havasının nasıl tersine döndüğünün ve Türkiye'nin 7 Haziran'dan bugüne nasıl geldiğinin derslerini çıkarmayan, bugün İmamoğlu ve Yavaş'ın seçim sonuçlarını "bu sefer oldu" havasında kutlayan, AKP'yi sandıkta yenilgiye uğratmış halkı Amerikan muhalefeti karşısında alternatifsiz bırakıyor demektir. O yüzden her seferinde ısrarla söyledik, bir kez daha aynı çağrıyı, ekmek ve hürriyet isteyen sosyalistler başta olmak üzere tüm güçleri düzen siyasetinden ve CHP'nin başını çektiği Amerikan muhalefetinden kopma çağrısını, yineliyoruz.

AKP sandıkta yenilmiştir. Ama AKP'yi sandıkta yenilgiye uğratan Amerikan muhalefetinin politikaları değil, işsizlik ve yoksulluğun etkisi ile AKP'ye sırt çeviren emekçi halk olmuştur. Güvenilmesi gereken güç budur. AKP'yi sandıkta da sokakta da her alanda geriletecek ve hatta yenecek formül, işçi sınıfının birliği ve örgütlü mücadelesinde gizlidir.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

AKP'nin seçim sonrasında yol haritasının ilk durağı: İş güvencesine saldırı!

İktidar yeni yol haritasını açıklamayı seçimlerin sonrasına bıraktı. Bu yol haritasında yeni bir şey yok. Sadece seçim baskısından kurtulmuş, dizginlerinden boşanmış bir sınıf saldırısı var. Saldırının işaretleri daha önceden de verilmişti. Saldırının odağında işçilerin ve kamu çalışanlarının iş güvencesi bulunuyor.

Kıdem tazminatı fonu: Maliyetsiz işten çıkarmaya ve yağmaya davetiye

İşçilerin elindeki son iş gü-

vencesi olan ve patronları işten atmaktan caydıran tek etken olan kıdem tazminatı hakkı tehlikede. AKP iktidarı uzun süredir patronlarla birlikte kıdem tazminatı hakkını kaldırmayı planlıyor. Kıdem tazminatı fonu ile hükümet, işsizlik sigortası fonundan sonra işçilerin alın terini yağmalamanın yeni bir yolunu bulmayı umuyor. Patronlar ise hem daha önce olduğu gibi teşvikler aracılığıyla bu yağmaya ortak olacak hem de işten atma maliyetinden kurtulacak.

Kamu emekçilerinin maaşına zam, işine son

Kamu emekçilerinin uzun süredir beklediği 3600 ek gösterge talebini seçim sonrasında bırakmayı başaran AKP iktidarı bu talebi "kamu personel reformu"nun bir parçası haline getirmek istiyor. Daha önce defalarca örneklerini gördüğümüz gibi zehiri şekerin içine saklıyor. 3600 ek gösterge için seçim sonrasında işaret eden Erdoğan, "Devlete girersem, kimse beni atamaz havası var. 'Devlete kapağı atma.' diye bir laf var ya, bunun olmaması lazım." diyerek

kamu emekçilerinin iş güvencesini kaldırmayı hedeflediğini bir kez daha gösterdi.

Kıdem tazminatı ve 657 kırmızı çizgidir

Krizin faturasını işçisiyle, kamu emekçisiyle tüm işçi sınıfına çıkarmanın yolu, işten çıkarmalar ve kazanılmış haklara saldırıdır. İktidarın yol haritası budur. İşçi sınıfı krizi yaratmadı. Bedelini de ödememeli. Bunun için direniş mevzilerinin kurulacağı yer belli: Kıdem tazminatı ve 657'deki iş güvencesinin savunulması!

Varlık Fonu'nda ne oluyor?

Türkiye Varlık Fonu			
	Hazine payı (%)	Ödenmiş Sermayesi (TL)	Halka açıklık oranı (%)
THY	49.12	1.38 milyar	50, 18
Halkbank	51.11	1.25 milyar	48,77
Ziraat Bankası	100	5 milyar	
Borsa İstanbul	73.6	423,2 milyon	
PTT	100	981 milyon	
BOTAS	100	4.15 milyar	
ETİ Maden	100	600 milyon	
TPAO	100	3 milyar	
Türksat	100	1,47 milyon	
Türk Telekom	6,7	3,5 milyar	13,31
Çaykur	100	1,49 milyar	

Sermaye Piyasaları Kurulu'nun 12 Mart'ta yatırım fonları tebliğinde yaptığı değişiklikle Varlık Fonu'nun çok yüksek miktarlarda borçlanmasının önü açıldı. Daha önce yatırım fonları, fon kaynaklarının ancak yüzde 10'u ile Varlık

Fonu tarafından ihraç edilen para ve sermaye piyasası araçlarına yatırım yapabilirken bu sınırlama kaldırılmış oldu. Yatırım fonları Merkez Bankası ve Hazine'ye olduğu gibi Varlık Fonu'na da söz konusu sınırlama olmadan borç verebilecek.

Kamu varlıkları tefecilere rehin veriliyor

Bu kararlar birlikte kamuoyunda "Varlık Fonu satılıyor mu?" sorusu sorulmaya başladı. Doğrudan bir satış yok, ancak iktidarın Türkiye'nin kamu varlıklarını teminat göstererek yüksek miktarda borçlanması söz konusu. Yani Erdoğan ve AKP iktidarı kamu varlıklarını tefecilere rehin veriyor. Borçlar ödenmediği takdirde Varlık Fonu'nda yer alan kamu varlıklarının gelirlerine ve hisselerine el koyulması tehlikesi var.

Denetimden kaçıyorlar

Varlık Fonu'nun bir özelliği de OHAL KHK'sı ile kurulmuş olması ve denetimden uzak yapısı. Şu ana kadar fona ilişkin tek bir denetim raporu hazırlandı ve o da TBMM'ye

"gizli" olarak sunuldu. Varlık Fonu denetim raporu gizli oturumda görüldü. Herhangi bir özel firmanın denetimi dahi aylar sürerken toplam 50 milyar dolar varlık değerine sahip olan fonun denetimi bir hafta içinde yapılmış. Ayrıca iktidar Hazine üzerinden değil de Varlık Fonu üzerinden borçlanarak kamu ihale kanununa bağlı olmadan har-cama yapabilmek istiyor.

İşsizlik fonunu yağmalamanın yeni yöntemi

Varlık Fonu ayrıca İşsizlik Sigortası fonunun yağmalanması için bir araç olarak da kullanılacak. Bindiği gibi işsizlik fonunun amacı dışında kullanılması kanunen yasak. Ancak AKP iktidarı, işsizlik sigortası fonundan 11 milyar lirayı "kamu kaynaklarının etkin kullanılması" adı altında Ziraat Bankası'na aktarmış ve bu bankalar üzerinden

batık müteahhitleri piyasa faizlerinin altındaki maliyetlerle fonlamıştı. Şimdi aynı yöntemle bu sefer Varlık Fonu aracılığı ile işsizlik sigortası fonunu yağmalayacaklar.

Türkiye ipotek altında

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik krize karşı iktidarın kamu varlıklarını ipotek ettirerek borçlanmak ve emekçinin alın terini gasp etmek dışında bir planı olmadığı görülüyor. Ayrıca günü kurtarmak için Türkiye'yi borç batağına sürükleyen iktidarın bir batakandan nasil çıkılacağına dair bir program ve öngörüsü de yok. Borç verenlere ödeyemezsek kamu varlıklarımıza el koyarsınız diyorlar. Osmanlı'nın son döneminde de devlet aşırı borçlanmış ve sonunda vergi gelirlerini emperyalist tefecilerin Düyun-u Umumiye'sine teslim ederek ülkeyi bir yarı sömürge durumuna düşürmüştü. Beka sorunu mu demişiniz?

Kanadalı gıda tekelinin danışmanı Türkiye'ye Tarım Bakanı olursa

"Patates fiyatlarının 6 liraya ulaştığı ve Türkiye'nin patates ithalatına başladığı bir dönemde Tarım Bakanlığı'nın, uluslararası patates tekellerinden McCain Foods'un danışmanı Bekir Pakdemirli'ye verilmesi son derece ilginç bir tercih. Pakdemirli, Turkcell, Albaraka ve BİM şirketlerinde de yöneticilik yapmış bir isim. Yani çiftçinin değil yerli ve yabancı sermayenin dostu."

"Patates fiyatlarının 6 liraya ulaştığı ve Türkiye'nin patates ithalatına başladığı bir dönemde Tarım Bakanlığı'nın, uluslararası patates tekellerinden McCain Foods'un danışmanı Bekir Pakdemirli'ye verilmesi son derece ilginç bir tercih. Pakdemirli, Turkcell, Albaraka ve BİM şirketlerinde de yöneticilik yapmış bir isim. Yani çiftçinin değil yerli ve yabancı sermayenin dostu."

Gerçek Gazetesi olarak 10 Temmuz'da "Cumhurpatronluğu kabinesi" başlıklı yazıda yaşanacakları önceden böyle haber veriyorduk. Türkiye, Cumhurpatronluğu rejiminin

ilk yılını ciddi bir gıda kriziyle geçiriyor. Gıda krizi çözülmek bir yana derinleşiyor, özellikle patates üretiminde görülen "patates siğili" hastalığı hem çiftçiyi hem de artan fiyatlar dolayısıyla tüketiciyi mağdur etmiş durumda.

Bu krize çözüm bulmak öncelikle Tarım ve Ormanlık bakanı Bekir Pakdemirli'nin görevi. Pakdemirli'nin bulunduğu çözümün çiftçiyi değil de Kanadalı gıda tekeli McCain Foods'u sevindirecek nitelikte olması hiç de şaşırtıcı değil. Hastalığın görüldüğü 25 ilde 142 bin dekarlık alanda karantina tedbirleri uygulayarak patates ekimini yasaklayan

hükümet hemen ardından Kanadalı gıda tekeli McCain Foods'un ürettiği "tohumluk olmayan, taze veya soğutulmuş" patates ithalatında gümrük vergilerini sıfırladı. Ziraat Mühendisleri Odası'nın raporuna göre 2000-2018 yılları arasında Türkiye'nin toplam patates ithalatı 72 bin ton iken patates kararnamesi ile 200 bin ton patates ithalatı için yüzde 19,3 oranındaki gümrük vergisi sıfıra indirildi. Türkiye 19 yılda yapılan ithalatın 3 katını bir yılda yapmaya hazırlanıyor, Kanadalı tekel McCain Foods ellerini ovuşturuyor, patates çiftçisi ise çaresizlik içerisinde ellerini göğe açmış bekliyor.

TARIM VE ORMAN BAKANI BEKİR PAKDEMİRLİ

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin ilk Tarım ve Orman Bakanı, Bekir Pakdemirli oldu

1973 yılında İzmir'de doğdu

Bilkent Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı

Başkent Üniversitesinde İşletme Yüksek Lisans ve Celal Bayar Üniversitesinde iktisat doktora çalışmalarını tamamladı

Gıda, bilgisayar ve otomotiv alanında çeşitli şirketlerin kuruluşunda bulunan ve yöneticiliğini yapan Pakdemirli çok uluslu McCain Foods şirketinde üst düzey yöneticilik görevlerinde bulundu

Albaraka Türk Katılım Bankası, BİM AŞ, Turkoelli İletişim Hizmetleri AŞ'de yönetim kurulu üyeliğini sürdüren Pakdemirli'nin çeşitli sivil toplum kuruluşlarında da üyelikleri bulunuyor

Kaynak: Anadolu Ajansı

Bu noktaya göz göre göre gelindi. Ziraat Mühendisleri Odası'na göre patates siğili hastalığından korunmak mümkündür. Ancak çiftçi desteklenmediği için patates fiyatları üretim maliyetlerini kurtarmadı. Çiftçiler sertifikasız, ucuz ve riskli tohumlara yöneldi. Böylece halkın beslenmesi için son derece stratejik önemdeki patateste hastalığa davetiye çıkarıldı. Şimdi ithalatı tamamen serbest bırakan hükümet,

çiftçinin mağduriyetini gidermek ve gelecekte aynı sorunun yaşanmaması için ciddi bir destek ve planlama paketi açıklamış değil. Bunun anlamı açık. Bu krizi ve benzerlerini yeniden ve yeniden yaşamaya devam edeceğiz. 20 Nisan'a kadar açıklanan patates kararnamesi ile voliyi vuracak olan uluslararası tekeller, hükümetteki danışmanları aracılığıyla yaratılacak yeni fırsatları değerlendirmek için bekliyor olacaklar.

Filistin Toprak Günü'nde Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları: Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

Filistin halkının Siyonist işgale karşı direnişinin sembolü olan 30 Mart Filistin Toprak Günü'nün 43. yıldönümünde Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları İstanbul Levent'te bulunan İsrail Konsoloslugu önünde bulundu. Levent Çarşısı'ndan konsoloslugin önüne yürüyen Filistin dostları, işgal ve abluka altında yaşayan Filistin halkıyla dayanışmayı ve Ortadoğu halklarının ortak düşmanı emperyalizme, Siyonizme karşı mücadeleyi bu tarihi günde bir kez daha yükseltti. 15:30'da konsolosluk önünde biten yürüyüşün ardından Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin dostları adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

1967'den beri Filistin halkının Toprak Günü olarak kutladığı 30 Mart, aynı zamanda 2018'de başlayan ve geçtiğimiz sene boyunca her hafta abluka altındaki Gazze'de gerçekleştirilen Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü eylemlerinin başlangıcının birinci

yıldönümü. Filistin dostlarının İstanbul'da Filistin halkının sesini yükselttiği saatlerde, Filistin halkının sabahın erken saatlerinde başlayan eylemleri devam etmekteydi. Siyonist işgal güçleri Gazze ve Batı Şeria'da Toprak Günü vesilesiyle yapılan eylemlere saldırarak, iki Filistinli'yi katletti, 500'e yakın Filistinli'yi yaraladı.

Filistin dostları basın açıklamasında Toprak Günü'nün tarihsel anlamının yanında, bir senedir geri dönüş hakkına ve Filistin topraklarına sahip çıkan Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü adıyla verilen mücadeleyi selamladı, bu mücadelede hayatını kaybeden bütün Filistinliler'i saygıyla andı. İşgal güçlerinin yürüyüşün birinci yıldönümünde gerçekleştirdiği saldırıları kınadı.

Basın açıklamasının okunmasından önce Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları adına Levent Dölek yoldaşımız bir konuşma yaptı. Filistin mü-

cadelesinin yalnızca toprakları elinden alınmış bir halkın değil, hepimizin mücadelesi olduğunu vurgulayan Levent Dölek, "Emperyalizmin ve Siyonizmin katliamlarına devam ettiği bu topraklarda Filistin halkının geri dönüş mücadelesi bütün halklar için onurun ve hürriyetin geri dönüşü olacaktır." dedi. Filistin halkının haklı mücadelesine gönülden destek veren emekçi halkımıza seslenen Dölek, Kudüs'ün ABD tarafından İsrail'in başkenti olarak tanınmasının ardından AKP hükümetinin bir ton söz söylediğini, ancak Siyonistlerle ticarete ve siyasete devam ettiğini hatırlamaya çağırdı.

ABD'nin geçtiğimiz günlerde Golan Tepeleri'nde Siyonist İsrail'in hâkimiyetini tanıyan kararına da değinen Dölek, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki bekçi köpeğini bütün Ortadoğu halklarının, İran'ın, Suriye'nin üzerine saldırdığını söyledi.

Konuşmasının son kısmında Dölek, Türkiyeli işçilere emekçilere seslendi, "Filistin davasını unutmayın! Filistinliler'i yalnızca katledildiklerinde, Gazze'yi üzerinden bombalar yağdığında hatırlamayın! Trump alçağının yüzünü gördüğünüz her gün hatırlayın! Siyonistleri gördüğünüz her gün hatırlayın! Onlarla iş birliği yapan kendi iktidarınızı gördüğünüz her gün hatırlayın! Çünkü Filistin bir birlik parolasıdır, direniş parolasıdır, onur parolasıdır ve istibdadın pençesinde kıvranan halkım için onur ve direniş ekmek ve su kadar gereklidir!" diyerek sözlerini bitirdi.

Konuşmanın ardından Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları adına basın açıklaması okundu. Filistin Dostları açıklamasında, Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesiy-le dayanışmayı yükselttiklerini ancak bununla yetinmediklerini, Siyonizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi görev bildik-

lerini vurguladılar. Açıklamada "Geçen sene ABD emperyalizmi Filistin'in tarihsel başkenti Kudüs'ü işgal devletinin başkenti olarak tanıırken hamasi nutuklar atıp, gerçekte emperyalizme ve Siyonizme karşı somut tek bir adım atmayan Erdoğan, Siyonist İsrail ile ekonomik ve askeri iş birliğine devam eden, normalleşme anlaşmasına imza atmış olan AKP hükümeti Filistin'in gerçek dostu değildir." İfadeleri yer aldı. Filistin Dostları, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik üssünün kapatılmasını, İsrail'le ekonomik, askeri, diplomatik, kültürel ve akademik bütün ilişkilerin kesilmesini ve Siyonist elçinin kovulmasını talep etti. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem, "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganları ile sona erdi.

Devrimcilerin hocası, Marksizmin öğrencisi: Atlen Yıldırım

Bundan üç yıl önce, 18 Nisan 2016 günü Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım yoldaşımızı bir süredir mücadele ettiği amansız kanser hastalığı sebebiyle kaybettik. Onun hayatı, mücadelesi ise bize yol göstermeye devam ediyor.

Yoldaşımız hayatı boyunca devrimci mücadelenin içinde yer almış, düzenin karşısında bir adım dahi geri atmamış, yenik düşmemişti. Daha çocuk yaşta Deniz Gezmiş'in adının bir heyula gibi dolaştığı Anadolu topraklarında devrimcilerle tanışmıştı. Ortaokul yıllarından itibaren Deniz Gezmiş'in yolunda yürümeye başlamış, devrimci mücadelenin içinde yer almıştı. Adımını attığı bu yolda bir an olsun yorulup kenara çekilmemiş, soluklanmamış, hep ileriye yürümüşü.

Atlen yoldaş, yoldaşları, arkadaşları, çevresindeki gençler için "Atlen Hoca" idi. Öğretmenlik mesleğini yıllar önce mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda bırakmıştı fakat işçilere, emekçilere ve öğrencilere Marksizmi hem teorik hem de pratik olarak öğ-

reterek başka bir şekilde devam etti. O herkesin Atlen Hocasıydı ama aynı zamanda Marksizmin de örnek bir öğrencisiydi. Kanserle mücadele ettiği günlerde dâhi Marksizmi okumaya, öğrenmeye tüm gücüyle devam etti.

Onun için büyük iş-küçük iş ayrımı yoktu. O partinin tüm fa-

aliyetlerinde aynı şevkle yer alırdı, kollarını ilk sıvayan olurdu. Makam ve mevki derdi hiçbir zaman olmamıştı, tam tersine hapishanelerde, fabrikalarda, köylerde, okullarda, kışlada ve hatta kemoterapi ünitelerinde en alçak gönüllü şekilde mücadelesini sürdürdü.

Dünya devrimi kavgasında yaşayacak!

Atlen yoldaşımız hayatının geç bir evresinde, ki bundan hep bir üzüntü duyar ve geç kaldım diye hayıflanırdı, 2012 yılında açık açık devrimci Marksizmi benimsedi ve onun Türkiye'deki, kendi deyimiyle, en büyük temsilcisi olan Dev-

rimci İşçi Partisi'ne katıldı. Geç kalmışlığı telafi etmek için "Bir değil beş Atlen olmam lazım!" demişti ve öldüğü güne dek beş Atlen gibi çabaladı.

Atlen yoldaş devrimciliğe Deniz Gezmiş'in izinden başlayarak Lenin ve Trotskiy'den beri gelen dünya devriminin en berrak kavrayışına sahip geleneğine ulaştı. Devrim ve sosyalizm uğrunda çok bedel ödedi, defalarca ölümle yüz yüze geldi. Ne ölümden korktu ne de düşünceleri uğruna bedel ödemekten çekindi. Her devrimci gibi devrim hayaliyle yaşadı ve hep "Devrimi görmeden ölmeyeceğim" dedi. Onu ayakta tutan bu idealiydi.

O, devrimi göremedi belki ama en güzel işçilikle dünya devriminin partinin inşasına katıldı. O, devrimi göremedi ama devrimi yapacak olan nice militanların yetişmesine katkı sağladı. Uğruna bir ömür adadığı sosyalist dünya devrimi için aralıksız mücadele etmek Atlen yoldaşa karşı ödevimizdir. Onunla aynı inanç ve kararlılıkla: Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım!

**Atlen Yıldırım
sosyalist dünya
devrimi kavgasında
yaşayacak!**

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

Gençlik mücadelesi

Ya parayı ya hedeflerini!

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk geçtiğimiz aylarda dershanelerin ve temel liselerin kapatılacağını belirtti. Daha sonra gelen tepkilere karşı kendini savunmak için bu uygulamanın yaklaşık 5 yıldır planlandığını söyledi. 5 yıl önce cemaatle mücadele adı altında dershanelerin kapatılması gündeme gelmişti. 2019 yılına kadar dershanelerin yerine temel liselerin kurulması kararı alınmıştı. Yani "dershaneleri kapatma" şiarıyla yola çıkmalarına rağmen temel lise adı altında dershanelerin hem daha fazla kâr elde etmesi hem de özelleştirmelerin önünün açılması sağlanmıştı. Eğitim Sen'in 2017'de yayımladığı rapora göre 2013 yılındaki özel lise sayısı 1.433 iken, bu okulların öğrenci sayısı ise 196.663'tü. 2017 yılında ise özel lise sayısı 2.618'e ve öğrencilerinin sayısı 514.480'e çıktığı görülmektedir. Milli Eğitim'in başlattığı çalışma yani dershane gibi özel eğitim kurumlarının kapatılma süreci eğitimden sermayeyi tasfiye etmemiş, tam tersine öğrencilerin kaderini patronların tekeline daha fazla itmiştir. Bundan sonraki süreçte de farklı bir şey olabileceğini düşünmemiz için bir sebep yoktur.

Bizler, öğrenciler olarak eğitimin kamulaştırılması ve bu sayede tüm öğrencilerin eşit şartlarda öğrenim görmesini en önemli taleplerimiz arasına koymaktayız. Ancak talepler uğruna gerçeklerden kaçarak da politika yapılamaz. Çevremizdeki öğrencilerin bir kısmının devlet okullarında yeterince iyi eğitim almadıklarını gerekçe göstererek temel liselere, özel okullara geçiş yaptığı bir gerçektir. Maddi koşulları iyi olmayan öğrenciler ise devlet okullarında kalarak dershanelere gitmeyi veya gitmemeyi tercih etmektedir. Şimdi dershanelerin de kapatılması söz konusu olunca devlet okullarında yeterli olmayan eğitimle (bunun sorumlusunun öğretmenler olmadığını vurgulayalım) öğrenciler, özel okulda daha iyi şartlarda eğitim gören akranlarıyla aynı yarışa girecekler. Parası olanlar temel liseden çıkıp veya dershaneden ayrılarak özel okullara yönelecek, (böylece sermayenin eğitimi kuşatma durumu yok olmayacak) parası olmayanlar ise hedeflerini gerçekleştirebilmeleri için uygun olan eğitimi almadan tüm hayallerinden mahrum olacaktır. Her zamanki gibi bizi iki seçenek beklemektedir;

ya parayı ya hedeflerini! Hedefleri uğruna dişini tırnağına takan öğrencileri gelecekte işsizliğin beklemesi (genç işsizlik oranının yüzde 20'lerin üzerinde olması ve giderek artması bu ihtimali güçlendiriyor) olayın daha da acıklı tarafıdır.

Dershanelerin kapatılması eşit şartlarda bir eğitim için tek başına yeterli değildir. En başta, öğrencilerin dışarıdan desteğe ihtiyaç duymadan eğitim almasını istiyorsak devlet okullarındaki

içi boş müfredatları tamamen değiştirmeli, donanımlı ve bilimsel bir eğitim programı kurmalı ve öğrencilerin okula zindan gibi bakmalarını önleyen uygulamalar ortaya konulmalıdır. Fırsat eşitsizliği yaratılmaması ve paranın eğitimdeki saltanatına son verilmesi için dershanelerle birlikte tüm özel eğitim kurumları kamulaştırılmalıdır. Yoksa tek başına dershanelerin kapatılması özel okulların büyümesi anlamına gelecektir.

Dershane ve temel liselerin kapatılma işleminin başlaması ile bu kurumlarda çalışan öğretmenler de, işsiz kalma tehdidiyle

burun buruna gelmişlerdir. Özel kurumlarda çalışan öğretmenlerin mağdur olmaması için yapılacak iki işlem vardır: Öğretmen başına düşen ders sayısını azaltarak devlet okullarına daha fazla öğretmen kadrolu olarak atanmalı. Eğitimde kamulaştırma öğretmenlerin güvenceli iş talebini de karşılayacaktır. Bu süreçte bizim diyeceğimiz son cümle şudur: Temel liseler yetmez, bütün eğitim kurumları kamulaştırılmalı!

İzmir'den bir lise öğrencisi

Sağlıklı ve güvenli çalışma koşulları için mücadele eden Kale Kayış işçilerinin yanındayız

Silivri'de bulunan Kale Kayış fabrikasındaki işçiler, sağlıksız ve güvenliksiz çalışma koşullarında çalışmayı reddederek 5 Mart'ta greve çıktılar. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde faaliyet yürüten İş Güvenliği Kulübü olarak 25 Mart günü grevdeki işçileri ziyaret ettik.

Kale Kayış fabrikası, ürettiği konveyör bantları ve lastik kayışları 84 ülkeye ihraç eden 400 kişilik büyük bir fabrika. İhracat yaptığı için devlet teşviklerinden yararlanıp kârına kâr katan fabrikanın içinde işçi sağlığı ve güvenliği bir kenara atılmış durumda. Havalandırma sistemlerinin yetersiz olması işçilerin zehirli gazlardan oluşan dumanlı bir ortamda çalışmasına ve bunun sonucunda ise işçilerin astım, bronşit, koah gibi hastalıklara yakalanmasına sebebiyet veriyor. Çalışma ortamındaki güvenlik açıkları ise kol kırılması, parmak kesilmesi gibi iş kazalarının sıkça yaşanmasına neden oluyor. İşçiler bu iş kazalarının bir diğer büyük nedeninin ise üzerlerindeki üretim baskısı ve işten çıkartma tehditleri olduğunu söylüyorlar.

İşçiler içinde buldukları bu koşulları değiştirmek için Petrol-İş sendikasında örgütlendiler. Patronun sendika yetkisine itiraz edip süreci mahkemeye taşıması

üzerine işçiler, fabrika içindeki çalışma koşullarının insan sağlığı ve can güvenliği açısından çalışılmaz düzeyde olduğunu Çalışma Bakanlığı'na beyan ederek üretimi bıraktılar ve greve gittiler. Bu sebepten dolayı çıkan grevin ise Türkiye tarihinde bir ilk olduğunu söylüyorlar!

İstanbul Teknik Üniversitesi İş Güvenliği Kulübü olarak yaptığımız ziyarette işçiler, içinde buldukları sağlıksız ve güvenliksiz koşullarda bir gün dahi çalışmak istemediklerini ifade ettiler. Bu durumu değiştirmek için örgütlendiklerini, greve gittiklerini ve amaçlarının önce kendi fabrikalarına ardından Silivri bölgesindeki diğer fabrikalara sendikaların girmesi olduğunu

belirttiler. Mücadelelerinin Kale Kayış fabrikası özelinde değil, bütün işçi sınıfı adına olduğunu söylediler.

Kulüp olarak hep savunduğumuz gibi, işçiler için sağlıklı ve güvenli çalışma koşulları rüşvetçi müfettişlerle veya patronların "iyi niyeti"yle sağlanamaz, ancak ve ancak işçilerin örgütlü mücadelesi ile sağlanabilir. Kale Kayış işçileri örnek bir mücadele sergiliyorlar. İTÜ İş Güvenliği Kulübü olarak Kale Kayış işçilerinin bu haklı mücadelesinde sonuna kadar yanlarındayız. Biz öğrenciler unutmamalıyız ki, Kale Kayış işçilerinin mücadelesi hepimizin mücadelesidir!

İTÜ İş Güvenliği Kulübü

Sınıf'ın 9. sayısı çıktı!

Liseliler bülteni Sınıf, "Ekmek, gül ve hürriyet için mücadeleye" sloganıyla 9. sayısını yayınladı. Sınıf, bu düzenden bir çıkar yol olduğunu hem Türkiye'den hem dünyadan örneklerle göstermeye çalışıyor.

Sınıf'ın bu (Mart-Nisan) sayısı yaklaşmakta olan üniversiteye giriş sınavını ele alıyor. Sınav yaklaşırken liselilerin yaşadıkları sıkıntılara değinerek, bu sistemin öğrencileri nasıl sıra arkadaşlarıyla rakip haline getirdiğine dikkat çekiyor. Bilginin değersizleştirilmesine, milyonlarca öğrencinin yaşamının bir sınavla belirlenmesine karşı çıkarak rekabetin değil, dayanışmanın öne çıkarılması gerektiğini belirtiyor.

Bir diğer yazı, Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un söylemleriyle tekrar gündeme gelen dershanelerin ve temel liselerin kapatılması konusunu işliyor. Temel liselerin asıl amacının, patronlara yeni kolejler kurmak için vakit tanınması olduğunu vurguluyor. Parasız ve nitelikli eğitimin bir hak olduğunun ve bu sorunun tek çözümünün eğitim kurumlarının tamamen kamulaştırılması olacağını altını çiziyor.

Sınıf, bizlere bir kutlama günümü gibi lanse edilen 8 Mart'ın, aslında bir mücadele günü olduğunu tarihsel arka planıyla birlikte ortaya koyuyor. Kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze, erkek şiddetine, sistemin örgütlü saldırılarına karşı, kadınların örgütlü mücadelesini öne çıkarıyor. Genç kadınların

taleplerini vurgulayarak, kadınları mücadeleyi daha da ileriye taşımaya çağırıyor. Devrim mücadelesinin en güçlü, en gözü pek kadınlarından biri olan Rosa Luxemburg da Sınıf'ın sayfalarında yerini alıyor. Luxemburg'un "Ya sosyalizm ya barbarlık" söyleminin bugün bütün somutluğu ile karşımızda olduğunu vurguluyor.

Sınıf, "Doğru bilinen yanlışlar" başlığıyla yayınladığı serisinin ikinci ayağında "Sosyalizmin bizim ülkemiz için uygun olmadığı" görüşünü inceliyor ve devrimin uzak bir düş olduğu yaklaşımının tüm yanlışlıklarını nedenleriyle beraber somut bir biçimde ortaya koyuyor. Bu sayının kitap tanıtımında ise Maksim Gorki'nin Ana adlı eserine yer veriliyor. Gorki, 1905 Rus devrimine ithaf edilen eserin işlediği devrimci kabarışın 1917 devrimlerinin habercisi olduğuna değiniyor.

Sınıf

Mart-Nisan 2019

Sayf 9

EKMEK, GÜL VE HÜRRİYET İÇİN MÜCADELEYE!

Dünya kazan devrim kepçe

Arjantin

Darbenin 43. yılında on binlerce emekçi darbeye, kemer sıkmaya ve emperyalizme karşı meydanlarda

30 binden fazla insanın faili meçhul cinayetlerde kaybedildiği darbenin 43. yıldönümünde on binlerce insan Arjantin'de 24 Mart'ta ülkenin başkenti Buenos Aires'teki Mayıs Meydanı'nı dol-

durdu. "Hafıza, Hakikat ve Adale" başlığı ile çağrısı yapılan mitingde, darbenin hesabını sormak için, Macri hükümetinin darbecilere yönelik ev hapsiyle sınırlı darbecileri cezasız bırakma politi-

kasını ve Macri hükümetinin kendisinin uyguladığı baskıları teşhir etmek için bir araya geldi. Miting aynı zamanda işçi düşmanı politikalara, kemer sıkma paketleri ile krizin faturasının işçilere kesilmesine karşı bir gövde gösterisine dönüştü.

Arjantinde işçi sınıfının en güçlü devrimci partisi, Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Partido Obrero (PO- İşçi Partisi) bu mitingde Latin Amerika çapında işçi sınıfını krize ve İMF'ye karşı birlikte mücadeleye çağırarak, Uruguay'dan Partido de los Trabajadores (PT - İşçi Partisi) ve Brezilya'dan Luta Pelo Socialismo (Sosyalizm İçin Savaş) ile birlikte yayınladıkları ortak bildiriye dağıttı. PO, Mayıs Meydanı'nda Trump'ın ve Avrupa Birliği'nin Venezuela'ya karşı darbeci politi-

kalarına anti-emperyalizm bayrağını yükselterek cevap verdi, emperyalizmin kuklası Guaidó'yu Venezuela'nın devlet başkanı olarak tanıyan Macri'yi emperyalizmin işbirlikçisi olarak mahkûm etti. PO ve FIT mitingde, önümüzdeki günlerde büyük grevlere hazırlanan eğitim emekçilerinden mücadele halindeki fabrikalardan işçilere, işsizlerden Arjantin'de son yıllarda büyük bir mücadele ile hep ön planda olan kadınlara ve gençlere kadar toplumun en canlı unsurlarını içinde barındıran on binlerce insana öncülük ediyordu. Bu kitlesel güç, meselenin sadece bir insan hakları mücadelesinden ibaret olmadığını, bugün bu mücadelenin sermayenin saldırılarına ve emperyalizme karşı mücadele ile birleştiğini gösteriyor.

Arjantin'de sadece 2019 yılının başından beri onlarca fabrika grevleri, direnişler, işten çıkarm tehdidine karşı uyarı eylemleri ile sallanıyor. İşsizler, PO'nun işsizler örgütü Polo Obrero'nun (İşçi Kutbu) öncülüğünde kitlesel eylemler düzenliyor. Arjantin işçi sınıfı ve emekçilerinin safalarında ciddi bir hareketlilik var. Buna karşı aylardır hareketsiz duran CGT (Genel İşçi Konfederasyonu) nihayet 4 Nisan için bir eylem çağrısı yapmak zorunda kaldı. Şimdi PO, bütün güçlerini 4 Nisan'da işçi sınıfının yeni bir gövde gösterisi için seferber etmiş durumda.

Cezayir'de ilk raund devrimin:

Buteflika defoldu gitti!

Arap devriminin ikinci kuşağı ilk büyük zaferini kazandı! Altı hafta boyunca her Cuma günü milyonlarıyla hürriyet uğruna sokaklara çıkan Cezayir halkı, 20 yıldır cumhurbaşkanlığı koltuğunu işgal eden, bir ayağı çukurda Abdülaziz Buteflika'yı devirdi. Hareketin ısrarla "dégage" (yani "defol") dediği 20 yıllık cumhurbaşkanı Buteflika, defolup gitti.

Oysa, rejim bu altı hafta boyunca ne tuzaklar kurmuş, devrimi yumuşatmak ve düzenin içine çekmek için ne tavizler vermişti. Önce Buteflika beşinci kez aday olmayacağını söyledi ama seçimleri güya demokratik bir rejim tartışması yapma gerekçesiyle erteleyerek cumhurbaşkanı koltuğunu fiilen işgal edeceğini ilan etmiş oldu. Halk buna kanmadı, Buteflika'nın açıklamasına karşı 15 Mart'ta (dördüncü hafta) sokakları daha da kalabalık olarak doldurdu. Beşinci hafta ise ağır yağmura rağmen kalabalık azalmadı. Buteflika'nın artık kabul görmeyeceği anlaşılmıştı.

Bunun üzerine iktidarın esas yüzü ortaya çıktı. Genelkurmay

Başkanı Ahmed Kayid Salih, Buteflika'yı Anayasa'nın ülkeyi yönetemeyecek duruma düşen cumhurbaşkanının görevden alınmasına ilişkin 102. maddesi uyarınca görevden almayı teklif etti. Aynen Buteflika'nın ilk önerisi gibi bu da "tamam yeni bir rejim için tartışma yapılsın, ama biz başta olalım" demekti. Yani taviz-kontrol ikilisine devam. Halk buna altıncı Cuma olan 29 Mart'ta gösterilerin başlangıcından bu yana en kalabalık şekilde sokaklara çıkarak cevap verdi! "Sistem defol!" sloganı aynı zamanda genelkurmay başkanına "Kayid Salih, sen de defol!" anlamına geliyordu!

Buteflika "defol"du, ama Kayid Salih tabii ki yerinden kıpırdamıyor. Şimdi ordu da halka paralel olarak eski Buteflika klanına savaş açmış durumda. Buteflika'nın istifa ettiği akşamın gündüzünde ordunun üst kademesini toplayan Kayid Salih yaptığı açıklamada, yıllardır oynanmakta olan Karagöz oyununu itiraf etti: "Buteflika felçli bir adam, onun iplerini tutan başkaları, bunların

gücüne son vermek gerekiyor" dedi! Hedefinde Gerçek'in sayfalarında daha önce Buteflika'nın iplerini çeken kişilerden biri olarak anılan kardeşi Sayid Buteflika var. Kayid, Sayid'e karşı! Rejimin şefleri birbirine düşmüş durumda!

Ordunun bütün çabası, ipliği pazara çıkmış Buteflika klanının yanı sıra rejimin ve onun ardındaki sınıf ve katmanların da iktidarı yitirmemesidir. Devrimin karşısında bir yol ayrımı var. Her devrim bir iktidar meselesidir. Bütün mesele, Cezayir'e yeni bir rejimin kimin iktidarında geleceğidir. Ya eski iktidar sahibi sınıflar, en başta Cezayir'in TÜSIAD'ı FCE, Buteflika klanını tasfiye ederek iktidarda kalacak ve halka göstermelik tavizler vererek devrimin ateşini söndürecek. Ya da devrimin coşkun seli, önüne geleni süpürerek gerçekten yeni bir siyasi iktidar yapısı kuracak, işçinin ve yoksulun sosyo-ekonomik taleplerinin önünü açacak, bir süreklilik devrim mantığı içinde belki de burjuvazinin hâkimiyetine son verecek. Bunun için önce egemenliğin bir kurucu meclise aktarılması, daha da ötede halk hareketinin, özellikle işçi sınıfının içinden çıkabilecek bir şuralar hareketinin esas iktidar odağı olması için mücadele etmek gerekiyor.

Önümüzdeki yedinci Cuma ve sonrasında, halk devrim cephesinin iktidarı devralması için mücadeleyi yükseltecek. Rejim ise artık bir varolma savaşı veriyor. Buteflika sadece ilk raundu. Mücadele asıl şimdi başlıyor.

Sudan devrimi OHAL'i deliyor!

Katil Ömer Beşir'in 22 Şubat günü ilan ettiği Olağanüstü Hal, Sudan devrimini sindirmeye yetmedi. O günden bu yana emperyalist ülkelerin ve Türkiye'nin medyası Sudan'ı radarından çıkarttı. Oysa Sudan halkı her fırsatta Ömer Beşir'in çekilmesi, onun başında olduğu rejimin yıkılması için eylemlere başvuruyor. 23-24 Mart hafta sonu başkent Hartum'da ve dünyanın bazı başkentlerinde büyük gösteriler yapıldı. Devrimin önde gelen örgütlü güçlerinden Sudan Meslek Örgütleri, 27 Mart saat 13:00 için halkı, en büyük kentten en küçük köye kadar bulunduğu her yerde sokağa çıkarak yürüyüş yapmaya ya da oturmaya çağırdı. Bu çağrı ciddi yankı buldu.

29 Mart Cumartesi günü ise, Hartum'u oluşturan üç kentten biri olan Omdurman'da El Merik Stadi büyük bir sürprize sahne oldu. Maçın başlamasından önce tribünlerde Sudan Meslek Örgütleri'nin logosu açıldı, stad dakikalarca "Taskut bas!" ("Düş yakamdan!") sloganıyla inledi.

Şimdi, sosyal medyada yaygın olarak 6 Nisan günü için bir milyon insanın Genelkurmay Başkanlığı'na yürüyüş yapması için çağrılar dolaşıyor. 6 Nisan, Ömer Beşir'i 1989'da

Sudan'ın başına getiren darbenin başlangıç aşaması olan olayın, 1985'te ülkenin Nasırcı lideri Cafer Numeysi'nin yardımcılarının darbesiyle devrilmesinin 35. yıldönümü.

OHAL, büyük kitlelerin mücadelesinin yanı sıra yargı içinden de tepki görüyor. Bazı yargıçlar, Olağanüstü Hal yasalarını uygulamayı reddediyor. Birçok OHAL mahkemesi, göstericileri ve düzenleyicileri sadece bir aylık cezalarla kısa süre içinde özgürlüklerine kavuşturuyor. Rejimin kendisi bazı önde gelen muhaliflerini serbest bırakarak muhalefeti yumuşatmaya ve bölmeye çalışıyor.

Beşir'i ayakta tutan, Mısır'ın, Birleşik Arap Emirlikleri'nin ve elbette onların ötesinde Suudi Arabistan'ın desteği. Ama iki başka desteğe daha dikkat çekmek gerekiyor: AKP'nin ortağı Katar ve kimilerinin pek sevdiği Putin'in Rusyası. Emperyalistler de sessiz ve derinden Beşir'in arkasında duruyor.

Kısacası, Sudan devrimi devam ediyor! Görevimiz, Sudan'ın OHAL delen kahraman halkını yalnız bırakmamak, katil Ömer Beşir ve yarıdakçıları çekip gidene kadar devrimin sesini Ömer Beşir'in müttefiki Tayyip Erdoğan'ın ülkesinde ve her yerde duyurmaktır.

Fransız ordusu Sarı Yelekliler'e karşı sokakta! Cezayir halkı Sarı Yelekliler'in yanında!

Sarı Yelekliler eylemleri, pek az görülen bir ısrarla Fransız sokaklarından çekilmiyor. Neredeyse yarım yılı kesintisiz eylemlerle geçirecek olan Sarı Yelekliler, 16 Mart'ı "Sarı ültimat" günü olarak belirlemiş, bunun için hazırlıklara başlamıştı. Fransız solunun büyük bir çoğunluğunun basiretsizliği sonrası, bu büyük eylem günü, üç ayrı eylem düzenlenerek ziyan edildi. Sarı Yelekliler Şanzelize sokaklarında diğer tarafta birçok sol yapının katıldığı gelenekselleşmiş "Dayanışmalar" yürüyüşü gerçekleştiriyor, öte yanda ise çevre eylemi yapıyordu. DİP'in Fransa'daki kardeş grubu ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) militanları seslerini duyurabildikleri tüm platformlarda, "Dayanışmalar" yürüyüşü Sarı Yelekliler'e katılmıyorsa dahi kesişen bir güzergâh belirleyerek fiili bir kaynaşma yaratılmasını savundu, bunu eylemin örgütleyicilerine de iletti, ne yazık ki bir sonuç alamadı. En sonunda, Paris sokaklarında toplamda 100 bini aşkın insan olsa da hedeflenen güçlü mesaj parçalı eylemler sebebiyle verilememiş oldu.

Buna rağmen, Sarı Yelekliler'in tüm Şanzelize'yi dolup taşıması, bir de üstüne eylemcilerin Fransız burjuvazisinin bazı geleneksel mekanlarına, söz gelimi Sarkozy'den Erdoğan'a tüm patron siyasetçilerin bir kere uğradığı "Fouquet's" kafesine yönelmesi Fransız burjuvazisinin

hüncünü bir kez daha büyük bir güçle Sarı Yelekliler'e yöneltti. Macron, polisin yeterince sert müdahale etmediğini, müdahalenin dozunu arttırmak gerektiğini söylerken, belli noktalarda eylemleri engellemek için askerlerin de sokakta olacağı açıklandı. Dahası, Fransız demokrasisine emekçinin karşısına silahlı askeri dikmek yetmemiş olacak, 23 Mart eylemlerinden bir gün önce, askerlerin "kendisinin ya da koruduğu kişilerin tehlikede olduğunu düşündüğünde" eylemcilerin üstüne ateş edebileceği açıklandı.

Bu korku ortamında, artık alıştığımız, Sarı Yelekliler'in artık bittiği kehanetlerinin mürekkebi soğumamışken, on binler Fransız ordusuna meydan okurcasına Paris'i güney ucundan kuzey ucuna turlamaya başladı. Dahası burjuvazi, Fransız ordusunu sahaya sürerken, Sarı Yelekliler'in safında oyuna büyük bir güç, Fransa'da dört milyonu aşkın nüfusuyla tüm dengeleri deği-

tirebilecek bir dev olan Cezayir halkı girdi. Daha 16 Mart'ta dahi Cezayirli gruplar, ellerinde Cezayir ve Berberi bayraklarıyla bu zamana kadar pek "beyaz" kalmış olan Sarı Yelekliler'e katılarak, özellikle 23 Mart eylemi Cezayirli halkın yoğun yaşadığı mahallelerden geçerken, görme-ye değer kardeşleşme sahneleri yaşandı. ROR militanları da hem iki kitle arasındaki kardeşleşmelere eylemlerde destek verdi hem de Cezayir eylemlerine katılarak, dağıttığı bildirilerle, Paris'teki Cezayirli kitleleri Bouteflika ve rejimini devirme mücadelesinin bir parçası olarak Macron'u devirme mücadelesine omuz vermeye çağırdı. Gelinek noktada Fransız burjuvazisinin yanında Fransız ordusu, Fransız emekçisinin yanında Cezayir halkı sahneye çıkıyor. Bu iki güç yarım asır önce kozlarını paylaştığında kimin kazandığını biliyoruz, şimdi varsın Fransız burjuvazisi korksun!

Venezuela'da karanlık provokasyonu

Venezuela'da sözde muhalif, Amerikancı Juan Guaidó'nun Ocak ayında kendini geçici devlet başkanı ilan etmesiyle başlayan, ülkenin meşru hükümetini devirecek yerine kukla bir hükümet kurma çabaları devam ediyor. ABD tarafından Venezuela'ya ekonomik ve politik olarak abluka altına alınırken, geçtiğimiz ay ülkedeki krizi derinleştiren gelişmeler oldu.

Venezuela'da geçtiğimiz ay içerisinde dört kez ülkenin neredeyse tamamını karanlığa boğan elektrik kesintileri yaşandı. Kesintiler sonucunda okullar ve iş yerleri kapanırken, halk gıda ve suya ulaşmakta ciddi sorunlar yaşıyor. Mart başında gerçekleşen ilk kesinti, Venezuela tarihinin en uzun elektrik kesintisiydi ve ekonomik krizin pençesindeki emekçi halkın yaşadığı sorunlara yenilerini eklemişti. Venezuela hükümeti gerçekleşen elektrik kesintilerinin ABD emperyalizminin ve Guaidó taraftarlarının sabotajları sonucunda yaşandığı yönünde açıklamalar yaptı.

Bu süreçte emperyalizmin kuklası darbeciler, geçtiğimiz ay sınırdan başarısızlıkla sonuçlanan insani yardım provokasyonunun ve Latin Amerika ülkelerini Amerika'nın müdahalesine ikna edememelerinin ardından gelen elektrik kesintilerini bir fırsata çevirmek için ellerinden geleni yaptı. 23-24 Şubat'ta Guaidó ABD, Kolombiya ve Brezilya'ya yolladığı "yardım malzemelerini" taşıyan kamyonları karşılamak üzere bir milyon Venezuelalıya çağrı yapmıştı. Maduro'nun sınırdan içeri almadığı "yardımları" almak üzere sınırdan darbecilerin fanatik taraftarlarının

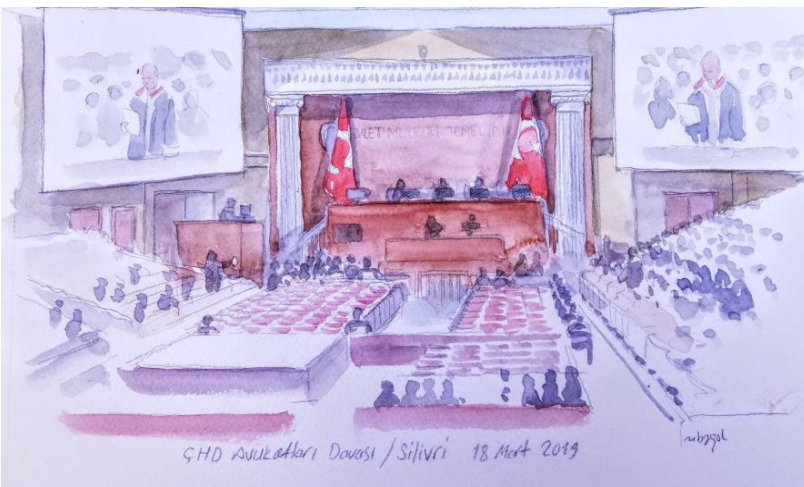
dışında halktan gelen olmamış, darbecilerin Truva atı oyunu böylece büyük oranda başarısız olmuştu.

Elektrik kesintilerinin ardından Guaidó defalarca taraftarlarına ve Venezuela halkına Maduro hükümetine karşı sokağa çıkma çağrısı yaptı. Darbe girişimiyle başlayan "kampanyası"nın yeni aşamasına Özgürlük Operasyonu (Operación Libertad) adını veren Guaidó 30 Mart'ta ve 6 Nisan'da büyük eylemler planladıklarını açıkladı. Bahsi edilen operasyonun Venezuela halkı için özgürlük değil, emperyalizmin boyunduruğu anlamına geldiği açık.

Nitekim Amerikan emperyalizmi, halkın çoğunluğunu arkasına alamayan, provokasyonları başarılı olmayan Guaidó'nun kendi kuklası olacak hükümetini kurabilmek için Maduro'yu devirme çabalarına elinden gelen desteği sunuyor. Siyasi ve ekonomik abluka derinleşirken, emperyalizm askeri müdahale seçeneğini de hâlâ gündemde tutuyor. Trump'ın, Rusya'nın gönderdiği birliklerin Venezuela'dan çekilmesini talep ederken bütün seçeneklerin masada olduğunu vurgulaması bunun bir örneği.

Emperyalizm Venezuela'da başarılı olursa yalnızca Venezuela değil, Latin Amerika'nın bütünü karanlığa boğulma tehdidiyle karşı karşıya kalır. AKP hükümeti ve Erdoğan Venezuela'nın sözde yanında gibi görünüyor. Ancak Venezuela halkıyla dayanışmanın gereği lafla sözle yerine getirilemez. Venezuela halkıyla dayanışmanın gereği NATO'dan çıkmak, İncirlik başta olmak üzere bütün emperyalist üsleri kapatmaktır.

Bir hukuk katliamı olarak ÇHD'li avukatlar davası

ÇHD Avukatları Davası / Silivri 18 Mart 2019

12 Eylül 2017 günü İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nca haklarında verilen yakalama kararı üzerine, Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi 17 avukat gözaltına alındı. Her gün adliyelere, karakollara girip çıkan, yeri yurdu belli olan avukatlar hakkında kanuni koşullar oluşmadan verilen bu yakalama kararı bir dizi hukuksuzluğun ilk adımı oldu. Avukatlar dokuz gün süren gözaltının ardından tutuklanarak yaşadıkları şehirlerden farklı yerlerde bulunan hapisanelere gönderildi. Gerek gözaltında gerek hapisanelerde kötü muameleyle ve işkenceye maruz kaldılar.

Önce tahliye, sonra yine tutuklama

İlk duruşma tam bir yılın sonunda görüldü. Mahkeme heyeti oy birliğiyle tutuklu avukatların tahliyesine karar verdi. Gece saatlerinde savcı bu tahliye kararına itiraz etti. Henüz aradan 24 saat dahi geçmemişken aynı mahkeme heyeti bu itirazı kabul ederek avukatların yeniden tutuklanmasına karar verdi. Bu gelişmelerden sonra dosyada görevli mahkeme heyeti değiştirildi. Atanan yeni heyetin başkanı, soruşturma aşamasında avukatların tutuklanmasına karar veren tanıkların gizli tanıklık kapsamında dinlen-

mesine karar veren hakim oldu!

Dosyada dayanılan tek delil mahkeme başkanının yönlendirmesiyle verilen, gerçeği yansıtmadığı her kelimesinden belli olan, çelişkilerle dolu gizli tanık ifadeleridir. Buna rağmen mahkeme delil bile olamayacak gizli tanık ifadelerini duruşmaların hiçbir aşamasında tartışmamış, doğruluğunu değerlendirmemiştir. Biz mahkeme heyeti diyoruz ama ortada fiili olarak bir heyet de hiç olmamış, tüm kararları üyelerle müzakere etmeksizin mahkeme başkanı vermiştir.

Tüm bunların yanı sıra mahkeme başkanının düşmanca tavırları, üye hakimlerin bunu onaylar suskunlukları nedeniyle tutuklu avukatlar mahkeme heyetini reddetmiştir. Sonrasında ise sanık avukatları tarafından yapılan itirazı görmezden gelmiş, dosyayı bir üst mahkemeye göndermeye-yecek bir skandala daha imza atmıştır. Bununla da yetinmeyen mahkeme heyeti, tutuklu avukatlar ve vekilleri salonda yokken, sanıklara 18 yıl 9 ay ile 3 yıl 1 ay arasında değişen cezalar vermiştir. Bu son nokta olmuştur. Ne Türkiye'de ne de dünyanın

herhangi bir yerinde avukatların ya da sanıkların olmadığı bir duruşmada karar açıklandığı görülmemiştir. Yalnızca üç grup duruşmada, bunca hukuksuzluk sonucu açıklanan bu karar yargının ne tarafsız ne de bağımsız olduğunu tescil eder niteliktedir.

Bu davanın amacı nedir?

ÇHD'li avukatlar buldukları her yerde, ezenlere karşı ezilenlerin, sömürenlere karşı sömürülenlerin, ötekileştirenlere karşı ötekilerin yanında durmuştur. Soma'da, 10 Ekim'de yakınlarını kaybedenlerin, emeğinin karşılığını alamayan işçilerin avukatlığını yapmışlardır. Bu nedenle her dönem iktidarların hedefi olmuş, Olağanüstü Hâl ilan edildikten sonra da siyasi iktidar tarafından 22 Kasım 2016'da çıkarılan kanun hükmünde kararname ile kapatılmıştır. Ancak derneğin kapatılması üye avukatların örgütlü mücadelesine engel olamamış, avukatlar ezilenlerin hukukunu savunmaya kararlı bir şekilde devam etmişlerdir. Bu saldırılarla sonuç alamayan iktidar çareyi bu kez avukatlara davalar açmakta bulmuştur. Bu da göstermektedir ki ÇHD'li avukatlar davası

devrimci avukatlara yönelik bir gözdağı verme operasyonudur, baştan sona siyasidir.

Dönemin hukuku

İstibdad rejimi ile yargı, yürütmenin sultanı altına girmiştir. Artık mahkemelerde burjuva hukukunun en temel kuralları dahi uygulanmamaktadır. Gelişen aşamada artık hukuk yoktur, olan şey hâkim sınıfların sorgulanamaz, değiştirilemez, baskıcı kurallarıdır. Bunun anlamı şudur: Grev yasaklarını patron isteyecek, patron yanlısı iktidar yasaklayacak, bu yasağı onların mahkemeleri onaylayacak. Patronlar işçinin emeğini sömürecek, parasını vermeyecek, yine patronların mahkemeleri bunu onaylayacak. Demokratik hakları için mücadele edenler terörist ilan edilecek, mevcut hukuk sistemi bunu onaylayacaktır.

Ne düzen siyasetçileri ne düzenle bütünleşmiş yargı, hürriyeti ve adaleti getirecek. Hürriyet ve adalet emekçinin eliyle gelecek. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler hep birlikte güçlerimizi birleştirelim, haklarımıza sahip çıkalım ve haykıralım: "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!"

NATO'nun Yugoslavya'yı bombalamasının 20. yıldönümünde Belgrad'da uluslararası etkinlik: Balkanlarda NATO'ya geçit yok!

Yugoslavya'ya yönelik NATO bombardımanının 20. yıldönümünde Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da, Sırbistan'da faaliyet yürüten Marksist örgüt Marks21'in öncülüğünde "Balkanlarda NATO'ya hayır!" başlıklı bir etkinlik düzenlendi. İki gün süren ve dört oturumdan oluşan etkinliğe, Devrimci İşçi Partisi (DİP) ve Yunanistan'dan kardeş partimiz İşçilerin Devrimci Partisi (EEK) de katıldı. Etkinlik boyunca Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı *Gerçek* gazetesi, teorik-politik dergisi *Devrimci Marksizm*'in yıllık İngilizce sayısı *Revolutionary Marxism*'in ve uluslararası akımımızın çıkarttığı *Dünya Devrimi (World Revolution)* dergisinin satışları gerçekleştirildi.

Etkinliğin ilk gününde gerçekleşen "Soğuk Savaş'ın ardından sıcak bombalar: 1999 ve NATO'nun yeni rolü" başlıklı ilk oturumda

açılış konuşmasını, Marks21'den Maša Stojanović yaptı. Ardından İngiltere'den Savaş Durdurun Koalisyonu adına Chris Nineham söz aldı. "Entegrasyona karşı Balkanizasyon" başlıklı ikinci oturumda ise Marks21'den Vladimir-Unkovski Korica ve Anja Ilić konuştu. "Kosova Sırbistan (değildir): Soldan bir çözüm" başlıklı günün son oturumunda Marks 21 adına Matija Medenica, Sosyal Demokrat Birlik adına Ivan Zlatić, Siyah Giyen Kadınlar adına Marija Perković ve *Özgürlükten Notlar* kitabının yazarı Filip Balunović konuştu. Konuşmalar ve izleyicilerden gelen katkılar ile Balkanlarda NATO'nun varlığı, geçmişi ve bugünü ile Kosova meselesinin de tartışıldığı ilk gün son konuşmayı EEK'ten yoldaşlarımız gerçekleştirdi. EEK'li yoldaşlarımız, yaptıkları konuşmada uluslararası siyasi durumu analiz et-

tikten sonra Balkan Sosyalist Federasyonu için enternasyonalist mücadeleye işaret ettiler.

Emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerini yenilgiye uğratmak için tek yol proletarya enternasyonalizmi!

Etkinliğin ikinci günü, DİP adına konferansa katılan yoldaşımızın konuşması ile başladı. Yoldaşımız konuşmasında Türkiye'nin NATO müttefiki olarak Yugoslavya'nın bombalanmasına katıldığının ve Türkiye'nin hâlâ emperyalizmle işbirliği içerisinde hareket ettiğinin altını çizdi. Türkiye'nin NATO'dan çıkması, emperyalist üslerin kapatılması için Devrimci İşçi Partisi'nin verdiği mücadeleyi anlatan yoldaşımız, aynı zamanda uluslararası akı-

mımızın işaret ettiği anti-emperyalist siyasi çizgiyi Makedonya ve Venezuela meseleleri üzerinden anlattı. Üçüncü Büyük Depresyonun bir ürünü olarak dünyanın dört bir yanında faşizmin, emperyalist saldırganlığın yanı sıra halk isyanlarının ve devrimci mücadelelerin de yükselmekte olduğunu vurgulayan yoldaşımız, konuşmasının devamında emperyalizmi yenmek, kapitalizmi devirmek ve nihai zaferi ilan etmek için devrimci bir enternasyonale ihtiyacı olduğunu vurguladı. Balkanlardan NATO'yu kovmak üzere birlikte yürüme çağrısının ardından "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Yaşasın dünya

devrimi!" sloganları ile biten konuşma salondan alkış aldı.

İkinci günün devamında yapılan "Balkanlar Balkan halklarına" başlıklı yuvarlak masa oturumunda Marks21'den Jelena Lalatović, *Labyrinth içinde Syriza* kitabının yazarı Kevin Ovenden, Hırvatistan'dan İşçilerin Cephesi örgütü adına Marko Milošević ve Sırbistan'dan İşçilerin Cephesi adına Katarina Peović Vuković konuştu. Konuşmacıların uluslararası siyasi durum ve Balkan sosyalistlerinin görevleri üzerinde durduğu bu oturum ile beraber, etkinlik alkışlarla sona erdi.

NATO: Mazlum halkların düşmanı, emperyalizmin savaş örgütü 70 yaşında!

Kuzey Atlantik Pakti veya Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (North Atlantic Treaty Organization) hepimizin bildiği adıyla NATO 4 Nisan 1949'da ABD, İngiltere, Fransa gibi II. Dünya Savaşı'nın galip emperyalist devletlerinin başını çektiği 12 ülkenin katılımıyla kuruldu. 1952 yılında Türkiye ve Yunanistan'ın, 1955 yılında Almanya'nın ve 1982 yılında İspanya'nın katılımıyla genişleyen NATO bugün kendi ordusu olmayan İzlanda dâhil 29 ülkenin üyesi olduğu bir savaş örgütü. Merkezi, Belçika'nın başkenti Brüksel olan NATO'ya üye ülkeler dünyadaki askeri harcamaların %70'ini gerçekleştiriyor.

NATO kuruluşundan bugüne insanlığın ilerici birikimine dair ne varsa karşısında olmuş, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda mazlum halkların kanını, canını, malını ve onurunu elinden almanın aygıtı olmuştur. Kuruluş amacı II. Dünya Savaşı'nın ardından faşizm karşısında elde ettiği zafer sayesinde güçlenen Sovyetler Birliği'ni ve birbirinin peşi sıra kurulan bürokratik işçi devletlerini yalıtılmak, bu ülkeler dışında kalanları da emperyalizmin yörüngesinde tutmaktır. Kendini sözde bir savunma örgütü olarak tanımlayan NATO, emperyalizmin Doğu Avrupa, Çin, Kore

ve Vietnam hezimetlerinden sonra "Soğuk Savaş" adı verilen bir dönemin kapısını açtı. Bu dönemde İtalya'da Gladio, Türkiye'de kKontrgerilla olarak da bilinen Özel Harp Daireleri, o ülkelerdeki devrimcilere, komünistlere karşı, faili meçhullerden, organize işkencelere kirli operasyonlar gerçekleştirdi. 1977 1 Mayıs katliamının, faşist çetelerin silahlandırılmasının, Maraş, Çorum gibi mezhepçi katliamların arkasında hep NATO komutasındaki kontrgerilla vardı.

NATO'nun genişlemesi, Rusya'nın kuşatılması

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından askeri müdahaleler, savaş uçaklarıyla bombalamalar dönemi başladı. Önce Yugoslavya'da halkların birbirine kırıdırılması ardından bu ülkenin parçalanması için NATO kuvvetleri tarafından bombalanmasıyla başlayan bu dönem, 11 Eylül 2001'de ABD'de Dünya Ticaret Merkezi'nin ikiz kulelerine yapılan saldırının ardından en kanlı evresine geçti. NATO'ya üye bir ülkenin herhangi bir saldırıya uğraması durumunda diğer üye ülkelerin yardım etmeleri maddesi NATO tarihinde ilk defa uygulandı ve Afganistan'ın işgaline, 18 yıldır sürmekte olan bir savaşta

sebepe oldu.

Soğuk Savaş döneminin sona ermesiyle birlikte bombalarının gölgesinde, Doğu Avrupa'da NATO bir genişlemeye giderek Soğuk Savaş döneminde hedefinde olan eski işçi devletleri coğrafyasına nüfuz etti. 1999'da Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, 2004'te ise Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya, Slovenya, Arnavutluk, Hırvatistan ve en son olarak da NATO tarafından bombalandıktan 18 yıl sonra 2017'de Karadağ NATO üyesi oldu. 1949'da 12 üye ile kurulan NATO, 1999'a kadar sadece 4 yeni üye yapmış, Soğuk Savaş döneminden sonra ise Rusya'yı kuşatacak şekilde Doğu Avrupa'da 13 yeni üyesi ile nüfuzunu genişletmiştir. Genişlemenin bugün esas anlamı burada, Rusya'nın kuşatılmasında yatar. Şimdi bir de Trump, Mart ayında Beyaz Saray'da Brezilya Başkanı Bolsonaro ile yaptığı görüşmenin ardından, Brezilya'ya, NATO üyesi olmayan ana müttefik statüsünü hatta NATO üyeliği verilebileceğini söylüyor. NATO'yu Latin Amerika'da da görevli haâle getirme fikrini ortaya atıyor!

Türkiye'nin NATO üyeliği: Emperyalist tehdidin Ortadoğu'daki merkezlerinden biri

1950 yılında Kore devrimini boğmak için Menderes hükümeti bu ülkenin emekçi halkından 5 bin insanı emperyalistlerin komutasında ölüme gönderdi. 734 asker emperyalizmin çıkarı uğruna yaşamını yitirdi. Menderes'in emperyalizme bu hizmetinin mükafatı Türkiye'nin 1952 yılında NATO'ya girmesi oldu. Türkiye, adım adım NATO'da aldığı görevler ve topraklarımızda bulunan emperyalist üslerle komşu ülke ve halklar için emperyalist tehdidin merkezi konumuna geldi.

Türkiye'nin NATO üyeliğinden önce inşaatına başlanan İncirlik Üssü ve bazıları NATO bazıları doğrudan ABD kontrolündeki bir dizi askeri üs, ilk günlerinden bu yana emperyalizmin ve Siyonizmin hizmetinde kullanılıyor. Bu üsler hem Ortadoğu'nun bombalanması ve işgalinde aktif görev alıyor hem de Siyonist İsrail'in savunulması görevini üstleniyor. Dahası 15 Temmuz gecesi, Ankara ve meclisi lazer güdümlü bombalarla vuran uçaklara havada yakıt ikmali yapan tanker uçaklar

İncirlik'ten kalktı. Buna rağmen, 15 Temmuz NATO'cu ve Amerikancı bir darbe girişimi olduğu halde, bugün Erdoğan ve istibdad rejimi emperyalizme ve ABD'ye karşı hamasi nutuklar çekiyor ama Türkiye'nin NATO'da daha büyük görevler için önerilmesini bir başarı hikâyesi olarak anlatıyor, Türkiye'nin Savunma Bakanı Amerikan madalyası taşımakta beis görmüyor. Biz ise utanç duyuyoruz. Biz ise, Türkiye'nin NATO üyeliğinin ve emperyalist üslere ev sahipliği yapmasının, sadece Ortadoğu için değil, bu ülkenin emekçi halkı için de bir tehdit oluşturduğunu söylüyoruz. Emperyalizmin bu savaş örgütünün kuruluşunun 70. yılında bir kez daha NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Bugün Türkiye ve Ortadoğu halklarının güvenliği için başta İncirlik ve Siyonist İsrail'in savunulması için kurulan radar üsleri olmak üzere tüm emperyalist üslerin derhal kapatılması, ıstı, , Türkiye'nin NATO'dan çıkması için mücadele edelim!

Türkiye NATO'dan çıksın, İncirlik ve tüm emperyalist üsler kapatılsın!

ABD ve NATO'nun Türkiye'deki askeri tesisleri

Ekmek ve hürriyet için 1 Mayıs'ta alanlara!

EYT'liler, staj ve çıraklık mağdurları, emekliler, işsizler, kamu emekçileri, sendikalı-sendikasıız, mavi-beyaz yakalı, kadrolu-taşeron, yerli-göçmen işçiler BİRLEŞİN!

Patron partilerinin yerel seçimlerdeki rant kavgası bitti, ama sınıf kavgası sürüyor. Sermaye, krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek için işçilerin kıdem tazminatına, kamu emekçilerinin iş güvencesine saldırıyor. Varlık Fonu aracılığıyla ülkenin varlıkları borç karşılığı ipotek ediliyor. Petkim'den, Telekom'dan, elektrikten, Tekel'den başlayıp şeker fabrikalarına ulaşan büyük özelleştirme dalgasından sonra Sakarya Tank Palet fabrikası da özelleştirme kervanına katıldı. EYT'lilerin, staj ve çıraklık mağdurlarının alın teriyle hak ettikleri, ödedikleri primlerle karşılığını verdiği kaynaklar onlardan esirgeniyor, patronlara peşkeş çekiliyor. İşsizlik fonunda bekleyen, işsizlerden esirgenen paralar, patronlara teşvik olarak yağdırılıyor. Bu bir sınıf kavgasıdır. Bu kavgada sermaye ve işçi sınıfı karşı karşıyadır.

Ayrı gayrı yok Birleşik İşçi Cephesi var!

Yerel seçimlerde birbirine demediğini bırakmayan patron partileri konu para olunca el ele vermiş, istibdadın arkasında dizilmişlerdir. İşçi sınıfı da sendika ayrımı yapmadan, sendikalı-sendikasıız, işçi-memur, mavi-beyaz yakalı, kadrolu-taşeron, yerli-göçmen, çalışan-emekli-işsiz demeden bir Birleşik İşçi Cephesi'nde birleşmek zorundadır! Bu ilk elde sendikaların ortak mücadelesi demektir. Ama işçi sınıfı aynı zamanda siyaset masasına yumruğunu vurmalıdır! Sadece kendisinin değil tüm milletin geleceği için kendi çö-

zümünü ortaya koymalıdır!

İşsize iş! Herkese aş!

Ekonomiyi krize sokan özel sermayenin açgözlü kâr arayışıdır, kapitalist piyasa anarşisidir. Sermaye, kriz doğunca piyasa koşullarını kullanarak yükü işçi sınıfına yüklemek için işçiyi işten çıkarır, kârını arttırmak için fiyatları artırır. İşsizlik ve pahalılık kapitalist krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmamanın bir yoludur. Sermayenin bir sınıf politikasıdır. Çözümü işçi sınıfı siyasetindedir.

Ücretlerde azalma olmaksızın, iş saatleri azaltılarak tüm işler çalışan nüfusa paylaştırılsın! Herkese iş!

Tarım ve hayvancılıkta üreticiye destek, kooperatifleşme ve devlet çiftlikleriyle ucuz gıda! Tanzim satışlar genelleşsin, perakende tekelleri kamulaştırılsın! Herkese aş!

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!

Ekonomik gücü elinde bulduran sermaye, siyaseti de yönetiyor. Bir avuç azınlık, yüzde 99'un kanını emerek yaşıyor. Piyasa anarşisinin olduğu yer kriz ve yıkımdır. Ekonomik gücün milletin emekçi çoğunluğunun eline geçmesinin yolu kamulaştırmadır.

Emekçi halkın krizden çıkış yolu ise planlamadır. Bunun için modern tefeci bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Bankalar ya kamulaştırılacak ya yabancı bankalar kapatılacaktır. Tek bir devlet bankasıyla ekonomi emekçi halkın çıkarları doğ-

rultusunda planlısın! Krizde işçi sınıfının haklarına saldıran bütün büyük işletmeler ve sermaye grupları kamulaştırılsın!

Emperyalist zincirleri kırılım! NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çık! İncirlik'i kapat! Doları yasakla!

NATO ve İncirlik Üssü bizi korumuyor, tam tersine ülkeye karşı en büyük güvenlik tehdidini oluşturuyor. Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılsın!

Kardeş kavgası emperyalizmin ve işbirlikçilerinin siyasetidir. Emperyalizm tavşana kaç, taziye tut politikasıyla halkları birbirine düşürür. İşçilerin birliği, halkların eşitliği ve kardeşliğini gerekli kılar. Kürtlerle barış ABD'yle savaş!

Emperyalizmin ekonomik zincirleri de kırılmalıdır. Gümrük Birliği'nden çıkılsın! Dış ticarete devlet tekeli!

Ekonominin damarlarında dolar dolaştıkça geleceğimiz ya-

bancı sermayenin ipoteği altında demektir. Dövizin serbest alım satımı yasaklısın!

İstibdada son! Emekçi halka hürriyet!

Türkiye'de inşa edilen istibdad, sermayenin baskı rejimidir. Türkiye istibdadın elinde ekonomik olarak uçuruma ve kardeş kavgasına sürüklenmektedir. İstibdad, Amerikalı, Avrupalı, Japon tekellerin teminatıdır. Yasaklanan grevler sermayenin önünü açmak içindir. Bunlar devletin en tepesinden açık açık söylenmektedir de... İstibdada son vermek, emperyalist tekellerin, holdinglerin, para babalarının, tefecinin, tufeylinin dizgin-siz hâkimiyetine son vermektir.

İşgal, grev, direniş! Zincirsiz kurucu meclis!

Hürriyet mücadelesi işçi sınıfının omuzlarındadır! İşçi sınıfının yöntemi işgaldir, grevdir, direniştir! İstibdadın başını ya da zincirli mecliste hangi 600 kişiye maaş ödeyeceğimizi seçmek için 2023'ü bekleyemeyiz.

Türkiye, yasaksız, barajsız, zincirsiz bir Kurucu Meclis'le işçi ve emekçilerin ellerinde yeniden kurulmalıdır!

İşçiler partiye! Çözüm işçi-emekçi hükümetinde!

İşçi sınıfını siyasete çağırıyoruz! İşçinin çözümü ancak bu şekilde hayata geçirilebilir. Bu siyasetin adresi Devrimci İşçi Partisi'dir. İşçi sınıfının çözüm programını ise ancak bir işçi-emekçi hükümeti uygulayabilir.

Ekmek ve hürriyet için 1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs işçi sınıfının birliğinin gösterildiği alan olmalı, işçi sınıfımız ekmek ve hürriyet için 1 Mayıs alanlarında buluşmalıdır!

İşçiler birleşin! Sınıfınızı bilin! Saflarınızı sıklaştırın! Devrimci İşçi Partisi'ne katılın! Emperyalizmin, sermayenin, istibdadın karanlığını yırtalım, Türkiye'yi ve dünyayı emeğin bayram yeri yapalım!

Devrimci İşçi Partisi

